Περιοδος 2η,
Νο 78
Νιόβρης '98
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις αλλες σελιδες

ΑΤΙ
Χρειάζεται κατάληψη έδω και τώρα σελ. 12

Το σύστημα έχει την αστυνομία που του ταιριάζει σελ. 6-7

Το φάντασμα του κράχ του '29 ξαναζωντανεύει σελ. 11

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Προϋπολογισμός λιτότητας

Νά δώσουμε την εργατική απάντηση

- Φορολογήστε τους πλούσιους
- STOP στις ιδιωτικοποιήσεις
- Οχι περικοπές σε σχολεία, νοσοκομεία
- Δουλειά για όλους, 35ωρο και αυξήσεις

ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΟΙΚΟΛΟΓΩΝ

Ούτε τόλμη ούτε γοητεία

Τον περασμένο μήνα έγινε το παγκύπριο συνέδριο των Οικολόγων Περιβαλλοντιστών που προβλήθηκε απο τα ΜΜΕ. Εκείνο όμως που διαφημίστηκε πολύ ήταν η απόφαση του συνεδρίου για υποτιθέμενη αντίθεση στην έλευση των S-300. "Τόλμησαν οι οικολόγοι", "οι οικολόγοι αντίθετοι στους S-300" ήταν οι τίτλοι στις εφημερίδες. Απο ότι φάνηκε όμως επρόκειτο για παρεξήγηση ή παρανόηση απο τα ΜΜΕ.

Ο εκπρόσωπος των οικολόγων, Κ. Τσιμίλλης, ενοχλημένος απο τα δημοσιεύματα αυτά με άρθρο του στις εφημερίδες "ξεκαθάρισε" ότι, η αντίθεση των οικολόγων στην εγκατάσταση των πύραυλων S-300 "*συναρτάται με την αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων και την αποστρατικοποίηση της Κύπρου*". Με άλλα λόγια τίποτα το διαφορετικό απο αυτά που διατυμπανίζει ο Κληρίδης ότι δηλαδή η ε/κ πλευρά ειναι υπέρ του αφοπλισμού και της αποστρατικοποίησης αν όμως κάνει το ίδιο και η τ/κ ηγεσία.

Όμως αυτού του είδους ο πασιφισμός δεν πείθει για την τόλμη των οικολόγων. Τόλμη θα ήταν η υποστήριξη μονομερούς αφοπλισμού χωρίς προϋποθέσεις και χωρίς "ναι μεν, αλλά".

Ο μονομερής αφοπλισμός δεν ειναι καινούριο αίτημα. Υιοθετήθηκε απο τα κινήματα ειρήνης και τις οργανώσεις ενάντια στα πυρηνικά στις δεκαετίες του '70 και '80 στην Αμερική και στην Ευρώπη. Ήταν ένα αίτημα στη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, που πήγαινε ενάντια στις άρχουσες τάξεις και την κινδυνολογία του Ρήγκαν για την "απειλή απο την ΕΣΣΔ που εξοπλίζει το πυρηνικό της οπλοστάσιο".

Ο λόγος που δεν τόλμησαν οι δικοί μας οικολόγοι να υιοθετήσουν μια τέτοια ξεκάθαρη πολιτική, όπως ο μονομερής αφοπλισμός ή ενάντια στους S-300, ειναι κατά βάση ένας εθνικισμός που περιέχεται μέσα στην πολιτική τους. Μια πολιτική που θεωρεί ότι "εμείς" είμαστε οι αμυνόμενοι και οι άλλοι οι επιτιθέμενοι και άρα οι "δικοί μας" εξοπλισμοί ειναι αμυντικοί, άσχετο αν καταστρέφουν ανθρώπους και περιβάλλον.

Παρόμοια στάση κρατούν και με τη διαμαρτυρία στην ανέγερση πυρηνικού σταθμού στο Άκκουγιου της Τουρκίας. Καμία καταγγελία δεν είδαμε για το πυρηνικό οπλοστάσιο που διατηρεί το Ισραήλ και που απειλεί ολόκληρη την περιοχή με πυρηνικό ολοκαύτωμα. Αντίθετα οι οικολόγοι "καλωσόρισαν" τον πρόεδρο του Ισραήλ, Βάισμαν, με συνθήματα όπως "Κύριε πρόεδρε, βοηθείστε μας να σταματήσουμε την απόρριψη τοξικών απόβλητων". Στην ουσία όμως ήταν μια διαμαρτυρία ενάντια στην στρατιωτική συμφωνία Ισραήλ με την Τουρκία που θεωρείται ο κύριος εχθρός "μας".

Άκης Νικολαΐδης

Οχι στον αυταρχισμό του Υπουργείου Παιδείας

Φέτος, πέραν απο τα γνωστά, δηλαδή την έλλειψη αιθουσών, καθηγητών, εργαστηρίων, βιβλίων κ.ά., εμφανίστηκε και ένα καινούργιο πρόβλημα - αυτό της παρέμβασης του Υπουργείου στις μαθητικές εκλογές.

Το Υπουργείο Παιδείας απέκλεισε ορισμένα Λύκεια από την εκλογή των Επαρχιακών Συντονιστικών Επιτροπών Μαθητών (ΕΣΕΜ). Συγκεκριμένα απέκλεισε τα Κεντρικά Μαθητικά Συμβούλια (ΚΜΣ) των Λυκείων Λακατάμειας και Παλιομετόχου στην Λευκωσία και του Λυκείου Βεργίνας στην Λάρνακα με την δικαιολογία ότι δεν είχαν συμπληρωθεί και οι τρεις τάξεις (Α,Β και Γ) και άρα δεν ήταν κανονικά Λύκεια αλλά "ψευδολύκεια"!

Ακόμα είχαμε περιπτώσεις που οι Διευθυντές των σχολείων καθόρισαν ποίοι μαθητές θα εκπροσωπούν τα ΚΜΣ στην εκλογή της ΕΣΕΜ. Στην Β' Τεχνική σχολή Λευκωσίας ο Διευθυντής όρισε τον Πρόεδρο και τον Αντιπρόεδρο σαν τους εκπροσώπους του ΚΜΣ στην εκλογή της ΕΣΕΜ, αντί του Αντιπροέδρου και του Γραμματέα που είχαν επιλεγεί από τους μαθητές.

Επιπλέον, εδώ και πολλά χρόνια, οι μαθητές που φοιτούν στο Σύστημα Μαθητείας αποκλείονται από τις εκλογές για τα ΚΜΣ των Τεχνικών Σχολών με την δικαιολογία ότι δεν υπάγονται στο Υπουργείο Παιδείας αλλά στο Υπουργείο Εργασίας. Μάλιστα τους λενε ότι δεν είναι κανονικοί μαθητές και ότι είναι φιλοξενούμενοι στα σχολεία, όπως έγινε στην Β' Τεχνική Σχολή Λεμεσού. Όταν όμως πρόκειται για τους κανονισμούς είτε για την στολή και τα μαλλιά, είτε για το ξύρισμα και το κάπνισμα, είναι κανονικοί μαθητές και πρέπει να υπακούουν.

Με τα πιο πάνω, το Υπουργείο Παιδείας και ο "σοσιαλιστής" υπουργός Κάππας, έρχονται να βάλουν χέρι στον μαθητικό συνδικαλισμό που με τόσους αγώνες κέρδισαν οι μαθητές. Με αυτές τις κινήσεις το Υπουργείο προσπαθεί να ελέγξει τα Μαθητικά Συμβούλια για να προλάβει τυχόν κινητοποιήσεις των μαθητών ενάντια στα τόσα πολλά προβλήματα που αντιμετωπίζουν στα σχολεία. Αυτή η νοοτροπία θυμίζει την πολιτική της χούντας που προσπάθησε να βάλει χέρι στα Φοιτητικά Συμβούλια.

Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να περάσουν τέτοιες μεθόδους. Ούτε να αρκεστούμε σε απλές καταγγελίες στην Βουλή. Πρέπει όλοι οι μαθητές να αντισταθούμε. Να πιέσουμε τα ΚΜΣ και τις ΕΣΕΜ αλλά και τις οργανώσεις νεολαίας να οργανώσουν μαζικές κινητοποιήσεις των μαθητών. Μόνο με τέτοιες κινητοποιήσεις μπορεί να σπάσει ο αυταρχισμός του Υπουργείου αλλά και η πολιτική της λιτότητας που αφήνει τα σχολεία να ρημάζουν και τους μαθητές να στοιβάζονται στις τάξεις σαν σαρδέλες. Οι μαθητές της Γαλλίας και της Ελλάδας μας δείχνουν το δρόμο.

Μάριος Γεωργίου

1918- 1998: 80 χρόνια από την Γερμανική Επανάσταση

Το 1918, η επανάσταση πέταξε πάνω από τα χαρακώματα του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου και πέρασε από την Ρωσία στην Γερμανία. Τον Οκτώβρη, οι ναύτες και οι φαντάροι, αγανακτησμένοι απο τον ατέλειωτο πόλεμο στασίασαν, ξήλωσαν από τους αξιωματικούς παράσημα και γαλόνια, ενώθηκαν με τους εργάτες και ξεχύθηκαν στους δρόμους.

Συμβούλια εργατών και στρατιωτών απλώθηκαν σ΄όλη τη Γερμάνια. Στις 9 Νοέμβρη το καθεστώς Κάιζερ έπαψε να υπάρχει. Από το ίδιο το παράθυρο του παλατιού, ο Κάρλ Λήμπκνεχτ απευθύνθηκε στους εργάτες: «*Όλοι εσείς που θέλετε την παγκόσμια επανάσταση, σηκώστε το χέρι*». Δεκάδες χιλιάδες ανταποκρίθηκαν.

Η αστυνομία, ο στρατός, όλοι οι μηχανισμοί «ασφαλείας» του αστικού κράτους είχαν καταρρεύσει. Οι καπιταλιστές συγκέντρωσαν όλες τους τις ελπίδες σε ένα δούρειο ίππο, που θα μπορούσε να κτυπήσει το εργατικό κίνημα από τα μέσα. Αυτό το ρόλο ανέλαβαν οι ηγέτες του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (SPD).

Για την πλειοψηφία των εργατών, το SPD ήταν το «δικό τους» κόμμα. Ομως η ήγεσια του δε πίστευε στην επανάσταση. Το Νοέμβρη του 1918 ο σοσιαλδημοκράτης Έμπερτ έγινε πρόεδρος της «Δημοκρατίας της Βαϊμάρης».

Πρόωρη σύγκρουση

Ο Έμπερτ ήξερε ότι οι συμβιβασμοί και οι υποχωρήσεις της κυβέρνησης του θα έφθειραν γρήγορα την εμπιστοσύνη την εργατών, όπως είχε γίνει στη Ρωσία ανάμεσα στο Φλεβάρη και τον Οχτώβρη του 1917. Καί είχε δίκιο να ανησυχεί: η επιρροή το KPD - του κόμματος της Ρόζας Λούξεμπουργκ και του Κάρλ Λήμπκνεχτ, μεγάλωνε μέρα με τη μέρα. Η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη και όσο πέρναγε ο χρόνος, τόσο οι συσχετισμοί θα ηταν σε βάρος της κυβέρνησης. Ο Έμπερτ αποφάσισε να προβοκάρει μια πρόωρη σύκρουση.

Στις 4 Γενάρη η κυβέρνηση ανακοίνωσε την απόλυση του Αϊχχόρν, του αρχηγού της αστυνομίας του Βερολίνου που είχε πάρει το μέρος των εξεγερμένων. Για τους εργάτες, ήταν μια πρόκληση πρώτου μεγέθους: ήταν ενα βήμα για την αποκατάσταση όλου του παλιού αστυνομικού μηχανισμού του Καίζερ. Οι επαναστάτες κάλεσαν διαδήλωση για τις 5 Γενάρη: Εκατοντάδες χιλίαδες ανταποκρίθηκαν.

Η Ρόζα ρίχτηκε με πάθος στον αγώνα: «Αφοπλίστε την αντεπανάσταση, εξοπλίστε τις μάζες, κατακτήστε όλες τις δυναμικές θέσεις» έγραφε στην εφημερίδα του KPD «Κόκκινη Σημαία».

Η Γενική Απεργία ξεκίνησε με φοβερή επιτυχία: «Αυτό που βλέπαμε εκείνη την Δευτέρα ήταν κατά πάσα πιθανότητα η μεγαλύτερη προλεταριακή διαδήλωση στην ιστορία» έργαφε αργότερα ένας αλλος σύντροφος της Ρόζας, ο Πάουλ Λεβί. «Απο το άγαλμα του Ρολαντ ως το μνημείο της Νίκης εργάτες στέκονταν κολλητά ο ένας δίπλα στον άλλο... Είχαν μαζί τους τα όπλα και τις κόκκινες σημαίες τους.»

Οι εργάτες ήταν έτοιμοι να δώσουν ακόμα και τη ζωή τους. Αλλά κανένας δεν υπήρχε να τους πει τι έπρεπε να κάνουν. Το KPD ήταν ακόμα πολύ μικρό και πολύ αδύναμο για να μπορέσει να καθοδηγήσει το εργατικό κίνημα σε μια νικηφόρα επανάσταση. Οι ηγέτες του SPD συνεδρίαζαν ώρες ατέλειωτες. Οι εργάτες έμειναν έτσι μέσα στο κρύο και την ομίχλη όλη μέρα, περιμένοντας. «*Οι μάζες γύρισαν σπίτι απογοητευμένες*» έργαφε ο Λεβί. «*Θέλησαν μεγάλα πράγματα αλλά δεν είχαν κάνει τίποτα, γιατί οι ηγέτες τους συνεδρίαζαν.*»

Ο Έμπερτ εκμεταλλεύτηκε αμέσως την αδυναμία. Τα Φράϊ Κόρπς - στρατιώτικα σώματα από παλιούς στρατιωτικούς του Καίζερ εισέβαλαν στο Βερολίνο. Χιλίαδες εργάτες σφαγιάστηκαν. Με αυτό τον τραγικό τρόπο επαληθεύτηκε η Ρόζα Λούξεμπουργκ, η οποία προέβλεψε ότι οι μεταρρυθμιστές όταν θα έφτανε η στιγμή της σύγκρουσης θα έπερναν το μέρος των καπιταλιστών. Οι ρεφορμιστές, έλεγε, το μόνο που κάνουν είναι να εξωραίζουν τον ίδιο τον καπιταλισμό. «*Με την προσθήκη κοινωνικομεταρρυθμιστικής λεμονάδας*» εγραφε, «*προσπαθούν να μετατρέψουν την πικρή θάλασσα του καπιταλισμού σε γλυκιά θάλασσα του σοσιαλισμού*» και αυτό γιατί δεν βάζουν σαν στόχο τη νίκη του προλεταριάτου και το σοσιαλισμό αλλά το συμβιβασμό των τάξεων μέσα στον καπιταλισμό.

Η Ρόζα αρνείται να εγκαταλείψει το Βερολίνο. Είχε δέσει τη δική της μοίρα με τη μοίρα των χιλάδων εργατών που δεν μπορούσαν να φύγουν. Στις 15 Γεναρη 1919 δολοφονείται. «*Ηλίθιοι δήμιοι*», έγραφε στο τελευταίο της άρθρο, «*η τάξη σας είναι χτισμένη σε άμμο. Αύριο η επανάσταση θα σηκώσει πάλι το ανάστημα της.*»

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Να πληρώσουν αυτοί τα σπασμένα της κρίσης τους

Να κάνουμε το Θυμό δράση

Η οικονομική κρίση κυριαρχεί σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Στην Κύπρο οι εργοδότες και η κυβέρνηση τους έχουν ένα ξεκάθαρο πρόγραμμα δράσης: Να υποχρεώσουν τους εργαζομενους να πληρώσουν την αποτυχία του συστήματος τους.

Οι εργοδότες και οι βιομήχανοι επανέλαβαν πρόσφατα το δικό τους πρόγραμμα δράσης στο φετινό συνέδριο του ΚΕΒΕ.

- Πάγωμα των μισθών των δημόσιων υπαλλήλων ή ακόμα και μείωση τους κατά 10-20%.

- Αύξηση των ωραρίων εργασίας στους δημόσιους, ημικρατικούς, στις τράπεζες και τα καταστήματα.

- Απελευθέρωση των επιτοκίων.

- Ιδιωτικοποίηση των δημόσιων και ημικρατικών οργανισμών.

- Απαγόρευση του δικαιώματος στην απεργία.

Οι καπιταλιστές έχουν την κυβέρνηση μέσα στην τσέπη τους. Ο Κληρίδης δεν είναι απλά στήριγμα τους αλλά βασικό εργαλείο για την υλοποίηση των σχεδίων τους.

Ενώ η κυβέρνηση δίνει γενναιόδωρες φοροαπαλλαγές και επιχορηγήσεις στους βιομηχάνους και τους ξενοδόχους απο την άλλη πετσοκόβει τα κονδύλια για την Παιδεία, την Υγειά, την Πρόνοια και τα αναπτυξιακά έργα.

Οι ουρές στα νοσοκομεία μεγαλώνουν, οι ελλείψεις σε προσωπικό και εξοπλισμό βάζουν σε κίνδυνο ζωές και η κυβέρνηση αρνείται να ικανοποιήσει τα αιτήματα γιατρών και νοσοκόμων. Όλα αυτά επειδή δήθεν δεν υπάρχουν λεφτά. Την ίδια στιγμή εξανεμίζει κυριολεκτικά 6 εκατομμύρια λίρες ακυρώνοντας την επίσπευση της ανέγερσης του νέου Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας.

Αύξησε πρώτα το χαράτσι της "έκτακτης εισφοράς" για την άμυνα κατά 1% για να καταργήσει στη συνεχεία το "φόρο στα υπερκέρδη" των εταιρειών πετρελαίου. Έτσι ενώ χαρίζει δεκάδες εκατομμύρια λίρες στον Λευκαρίτη και τους όμοιους του αρνείται να δώσει λεφτά για σχολικές αίθουσες και μείωση του αριθμού μαθητών στις τάξεις, για την πρόσληψη καθηγητών και την ανέγερση της πανεπιστημιούπολης.

Η "μεγάλη ληστεία" όμως δεν σταματά εδώ. Τα σχέδια των καπιταλιστών και της κυβέρνησης τους είναι ακόμα πιο μεγαλόπνοα. Αφού αύξησαν τον ΦΠΑ απο 5% σε 8%, επιδιώκουν τώρα να τον αυξήσουν στο 12%. Επιδιώκουν την κατάργηση της ΑΤΑ και την ιδιωτικοποίηση οργανισμών κοινής ωφέλειας. Είναι για να πετύχουν όλα αυτά που θέλουν να εμποδίσουν την δυνατότητα αντίδρασης των εργαζόμενων, ποινικοποιώντας το δικαίωμα στην απεργία.

Πρόκειται για μια συνολική επίθεση απέναντι στην εργατική τάξη. Συνολική πρέπει να είναι και η απάντηση μας. Δεν αρκούν οι καταγγελίες απο τα έδρανα της βουλής. Ούτε μπορούμε να περιμένουμε και πάλι τις εκλογές μετά απο 5 χρόνια. Ούτε μπορούμε να αφήσουμε το βιοτικό μας επίπεδο να καταρρακωθεί στο όνομα της "στήριξης των θεσμών" και της "υπεύθυνης αντιπολίτευσης".

Οι επιθέσεις της κυβέρνησης και των αφεντικών, λιτότητα, ρατσισμός, πολεμοκαπηλεία, αντιμετωπίζονται με δυναμικές κινητοποιήσεις

Άμεσα αιτήματαΗ μόνη υπεύθυνη αντιπολίτευση για τους 370.000 εργαζομενους είναι αυτή που λεει ότι επιτέλους πρέπει να συγκρουστούμε με τις καταστροφικές προτεραιότητες των εργοδοτών και της κυβέρνησης. Που προτάσσει το δικό της πρόγραμμα δράσης:

- 35ωρο - αυξήσεις. Σήμερα θεωρείται προφανές ότι αυτοί που έχουν δουλειά θα πρέπει να δουλεύουν σκληρά, ατελείωτες ώρες, ευέλικτα ωράρια κλπ. Την ίδια στιγμή η ανεργία και η υποαπασχόληση αυξάνονται. Η δουλειά για όλους είναι δικαίωμα. Μια πραγματική μείωση στις ώρες εργασίας, χωρίς μείωση στα μεροκάματα, μπορεί να δημιουργήσει αυτόματα χιλιάδες θέσεις εργασίας. Αυτή η λύση θα είναι πλήγμα για τα κέρδη των αφεντικών. Γιατί όμως θα πρέπει να πληρώνουν πάντα οι εργάτες τα σπασμένα;

- Κρατικοποιήσεις - Όχι ιδιωτικοποιήσεις. Οι εργάτες μπορούν να εμποδίσουν το κλείσιμο των επιχειρήσεων, καταλαμβάνοντας τα εργοστάσια και απαιτώντας απο την κυβέρνηση να τα κρατικοποιήσει. Όποια επιχείρηση απολύει προσωπικό να κρατικοποιείται. Απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις το εργατικό κίνημα έχει να δώσει μεγάλους και δυναμικούς αγώνες. Οι απεργίες και οι καταλήψεις όχι μόνο μπορούν να σταματήσουν τις ιδιωτικοποιήσεις και το κλείσιμο των εργοστασίων, αλλά και να γίνουν αφετηρία για να πάρουν οι εργάτες τον έλεγχο αυτών των επιχειρήσεων.

- Να κοπεί η σπάταλη των εξοπλισμών. Πρόκειται για μια τεράστια, παράλογη και προκλητική σπάταλη χρημάτων στις πλάτες των εργαζομένων. Μόνο για τους S-300 θα ξοδευτούν 600 εκατομμύρια λίρες ενώ για το χτίσιμο της αεροπορικής και ναυτικής βάσης στην Πάφο θα ξοδευτούν 2,5 δισεκατομμύρια λίρες. Με αυτά τα ποσά μπορούν να χτιστούν και να στελεχεθούν σχολεία και νοσοκομεία, νηπιαγωγεία και γηροκομεία. Να χτιστούν κατοικίες για όλους τους εργαζόμενους, να δοθούν αξιοπρεπή επιδόματα και συντάξεις, να λυθεί το υδατικό πρόβλημα.

Αυτή είναι η μάχη που έχει να δώσει κάθε αγανακτισμένος εργάτης, κάθε νεολαίος την επόμενη περίοδο. Είναι μια μάχη άμεση, χειροπιαστή συγκεκριμένη. Μαζεύοντας υπογραφές, οργανώνοντας συνελεύσεις μπορούμε να επιβάλουμε στις συνδικαλιστικές ηγεσίες ν' ανοίξουν τα μέτωπα ενάντια στα σχέδια της τάξης των Κληρίδη, Σιακόλα, Χρύσανθου, Ζιβανάρη και Παρασκευαίδη.

Για να στηρίξουμε αυτή την πάλη χρειαζόμαστε την πολιτική της σύγκρουσης με τον καπιταλισμό για την ανατροπή του. Την πολιτική της πάλης για την εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό.

Μαρξισμός '98

Ενα τριήμερο πανηγύρι σοσιαλιστικών ιδεών

Τα αλλεπάλληλα κράχ στις οικονομίες των χωρών της ΝΑ. Ασίας, στην Ινδονησία, την Ιαπωνία αλλά και πιό πρόσφατα αυτό της Ρωσίας, τα σκάνδαλα στο εξωτερικό και εδώ, η ρατσιστική επίθεση των ΜΜΑΔ στην Λάρνακα, η ένταση που υπήρχε με τους Νικηφόρο - Ττόρο σε συνδιασμό με τις επιθέσεις της κυβέρνησης ενάντια στη εργατική τάξη, δικαιολογούν τον τίτλο που δόθηκε στο τριήμερο Μαρξισμός '98: «Ενας κόσμος σε κρίση, μόνη λύση εργατική εξουσία-σοσιαλισμός».

Ενα τριήμερο που χαρακτηρίστηκε απο την αυξημένη παρουσία και τη ζωντάνια των συζητήσεων. Ανάμεσα τους ξεχώρησε η Αντιπολεμική Διεθνιστική Συνάντηση στην οποία πήραν μέρος ο σ. Πάνος Γκαργκάνας απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα και ο σ. Δάφνος Οικονόμου. Σ'αυτή την συζήτηση βγήκαν τόσο απο τους ομιλητές όσο και απο το ακροατήριο, τα αιτήματα για μονομερή αφοπλισμό, για ακύρωση των S 300 και πώς αυτά τα αιτήματα πρέπει να συνδεθούν με τους εργατικούς αγώνες για να μπορέσει να κτιστεί ένα δυνατο αντιπολεμικό κίνημα. Ιδιαίτερα συγκλονιστική ήταν η αναφορά συντρόφου απο την Τουρκία για δυναμικούς αγώνες που δίνει αυτή τη στιγμή η εργατική τάξη στη Τουρκία.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε η συζήτηση για το τρελοκομείο της αγοράς στην οποία συμμετείχε ο Σταύρος Ευαγόρου, μέλος της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ και ο Φαίδωνας Βασιλειάδης απο την Εργατική Δημοκρατία. Μέσα απο τη συζήτηση βγήκαν αιτήματα για το σήμερα αλλα και το οτι ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να περιμένει στο ράφι, γιατί το πώς παλεύουμε σήμερα γι'αυτά τα αιτήματα είναι αλυλένδετο με το τί κοινωνία θέλουμε, και το πώς φτάνουμε σ'αυτή. Γι'αυτό τονίστηκε οτι χρειαζόμαστε ένα επαναστατικό κόμμα που να εκφράζει και να οργανώνει την εργατική αγανάκτηση. Ενα κόμμα που μπροστά στα αδιέξοδα των διαφόρων εκσυχρονιστών σαν τους Σημίτη, Μπλέρ, και Σρέντερ να προβάλλει την εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό. Πράγμα που τονίστηκε ιδιαίτερα στην συζήτηση: «Πού οδηγεί ο 3ος δρόμος για το σοσιαλισμό» με τον σ. Πάνο Γκαργκάνα απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κομμα.

Μεγάλο ενδιαφέρο είχε και η συζήτηση για το ρατσισμό, που έγινε κάτω απο την σκιά των γεγονότων της Λάρνακας με συμμετοχή εκπροσώπου της Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών. Η συζήτηση για τη νεολαία χαρακτηρίστηκε απο τις πολλές παρεμβάσεις και τις καθαρές απαντήσεις των μαθητών συντρόφων για την κατάσταση στα σχολεία και την επίθεση ενάντια στην νεολαία.

Ηταν ενα πραγματικό πανυγήρι των επαναστατικών ιδεών απο το οποίο πέρασαν 80 περίπου άτομα, εχοντας η κάθε συζήτηση ενα μέσο όρο 40 άτομα. Πουλήθηκαν 135 κάρτες εισόδου, 92 λιρών βιβλία απο το Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο και οργανώθηκαν 4 νέα μέλη. Η επιτυχία του τριήμερου Μαρξισμός '98 είναι άλλη μια απόδειξη για τη μεγάλη δίψα που υπάρχει για τις επαναστατικές ιδέες του Μαρξ, ιδιαίτερα μέσα στη νεολαία.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Πρωτοχρονίατικο Πάρτυ της Εργατικής Δημοκρατίας

Παρασκευή 18 Δεκέμβρη, ώρα 8:30 μμ

στο ξενοδοχείο Φιλοξένεια στη Λευκωσία

Με ζωντανή μουσική, χορό και πολλά δώρα

τιμή 7 λίρες με απεριόριστο φαγητό και ποτό,

για μαθητές και ξένους εργάτες 5 λίρες

ΕΛΛΑΔΑ

Οι εργατικοί αγώνες απάντηση στη δεξιά φιλολογία για το αποτελέσμα των εκλογών

Η ήττα του Σημίτη, στις τελευταίες Δημοτικές και Νομαρχιακές στην Ελλάδα εμφανίστηκε απο τα ελληνοκυπριακά ΜΜΕ σαν μια μαζική στροφή προς τα δεξιά και σαν μεγάλη νίκη της Νέας Δημοκρατίας.

Αυτό δεν είναι αλήθεια. Ο κόσμος δεν στράφηκε προς τη ΝΔ, αλλά υπάρχει τόσο μαζική αγανάκτηση ενάντια στην κυβέρνηση Σημίτη, ώστε χιλιάδες εργάτες που κοιτάνε προς τ' αριστερά αδιαφόρησαν για το αν θα βγει νικητής η δεξιά, θεώρησαν ότι ακόμα κι αυτό είναι "τιμωρία" του Σημίτη.

Μια σύγκριση των Νομαρχιακών εκλογών του '94 με τις τωρινές δείχνει ότι η ΝΔ δεν ανέβασε τα ποσοστά της. Στον πρώτο γύρο του '94 το άθροισμα ΝΔ - Πολιτική Ανοιξη που κατέβαιναν τώρα μαζί, ήταν 43,32%, δηλαδή όχι μόνο δεν ανέβηκαν αλλά έπεσαν κατά 2 μονάδες. Η φθορά του ΠΑΣΟΚ πήγε προς τ' αριστερά, κύρια προς το ΔΗΚΚΙ που ήταν κομμάτι του ΠΑΣΟΚ το '94 και τώρα πήρε 4,29% στον πρώτο γύρο των Νομαρχιακών. Το ΚΚΕ και ο Συνασπισμός έμειναν στα ίδια επίπεδα με το '94. Μεγάλη ήταν η αποχή στον δεύτερο γύρο. Στη Θεσσαλονίκη το ένα τρίτο έκανε αποχή, στον Πειραιά το ένα τέταρτο.

Οι εκλογικές επιτυχίες της ΝΔ δεν είναι τιμωρία για τον Σημίτη. Είναι ενίσχυση των δυνάμεων του κεφαλαίου, που οι εργατικοί αγώνες θα βρουν μπροστά τους το επόμενο διάστημα. Οι δεξιοί δήμαρχοι και νομάρχες θα είναι οι καλύτεροι απεργοσπάστες κάθε φορά που οι εργαζόμενοι παλεύουν ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τις περικοπές.

Η "αδιαφορία" για την ενίσχυση της ΝΔ είναι δείγμα σύγχυσης που συνυπάρχει μαζί με την εργατική αγανάκτηση. Ποιος, όμως, φταιει γι' αυτή τη σύγχυση;

Οι μαθητές και φοιτητές πρίν περάσει ένας μήνας απο τις εκλογές που θεωρήθηκαν "θρίαμβος" της δεξιάς κατέβηκαν στους δρόμους ενάντια στο νομοσχέδιο του Αρσένη που προσπαθεί να περάσει τη πολιτική της δεξιάς στη Παιδεία.

Πρώτη απ' όλους η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Η "εκσυγχρονιστική" ηγεσία του ΠΑΣΟΚ είχε κάνει ιδεολογικό λάβαρό της την κατεδάφιση των "παλιομοδίτικων" αντιλήψεων για ταξικές διαφορές, μαχητικό συνδικαλισμό και σοσιαλιστική προοπτική. Θέλει ένα "νέο ΠΑΣΟΚ" που να προβάλει ανοιχτά ότι υποστηρίζει την "ελεύθερη αγορά" και αναφέρεται στο "μεσόστρωμα" και όχι στην εργατική τάξη.

Τα ιδεολογήματα των "εκσυγχρονιστών" προσπαθούν στην ουσία να καλύψουν την κυβέρνηση του Σημίτη που συμπεριφέρεται όπως και η Νέα Δημοκρατία. Προωθεί τις ιδιωτικοποιήσεις, τη λιτότητα και τις περικοπές στο όνομα του "εθνικού στόχου" της ΟΝΕ και συκοφαντεί με χίλιους δυο τρόπους τις απεργίες που αντιστέκονται σ' αυτές τις επιθέσεις.

Οι ηγεσίες της εσωκομματικής αντιπολίτευσης του ΠΑΣΟΚ, του ΔΗΚΚΙ, του ΣΥΝ και του ΚΚΕ, αντί να ξεκαθαρίσουν, φρόντισαν να μεγαλώσουν τη σύγχυση. Εδωσαν τη δική τους συμβολή στο σβήσιμο της διαχωριστικής γραμμής με τη δεξιά, όχι μόνο με τις εκλογικές συμμαχίες μαζί της αλλά και με τις επιλογές τους σε βασικά πολιτικά μέτωπα.

Οι "αντάρτες" του ΠΑΣΟΚ, το ΔΗΚΙ αλλά και το ΚΚΕ αντί να καταγγέλλουν την πατριδοκαπηλία της δεξιάς και να δείχνουν το ταξικό χάσμα που την χωρίζει από τις αντιπολεμικές και αντιμπεριαλιστικές διαθέσεις των εργατών και της νεολαίας, άφηναν να φανεί μια κοινή πατριωτική κριτική για "ενδοτικότητα" απέναντι στην Τουρκία.

Παρόμοια προβλήματα είχε η αντιπολίτευση στο θέμα των ναρκωτικών, της εγκληματικότητας και της αστυνομίας. Οταν στελέχη του ΚΚΕ κάνουν κριτική του στυλ "οι υπουργοί θέλουν τη νεολαία μαστουρωμένη" και επιμένουν ότι η απάντηση στα ναρκωτικά είναι η παρανομία τους και η πιο σκληρή αστυνόμευση, τότε παίζουν το παιχνίδι των επαγγελματιών του "νόμου και της τάξης", δηλαδή των δεξιών πολιτικάντηδων.

Έτσι οι ηγεσίες ΔΗΚΚΙ, ΣΥΝ και ΚΚΕ άνοιξαν την πόρτα σε εκλογικές συμμαχίες με την ΝΔ. Μετά απ' όλα αυτά, είναι κούφιες οι δικαιολογίες ότι "ο κόσμος ψήφισε κατά συνείδηση".

Εναλλακτική λύσηΕίναι απαράδεκτο να μεταθέτουν οι ηγεσίες τις ευθύνες τους στον κόσμο. Επαναλαμβάνουν τα ίδια λάθη του 1987-89, τότε που ξανά ο κόσμος είχε αγανακτήσει μαζικά με τις προδοσίες της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, αλλά η ενιαία τότε ηγεσία ΣΥΝ-ΚΚΕ κατάφερε να χαρίσει την νίκη στον Μητσοτάκη.

Ολα αυτά δεν σημαίνουν ότι είναι μοιραίο ξανά το έργο να έχει την ίδια κατάληξη. Η αγανάκτηση και η μαχητική διάθεση των εργατών δεν εξαφανίστηκε από τις δημοτικές εκλογές. Αντίθετα, βλέπουμε μεγάλα και οργανωμένα κομμάτια της εργατικής τάξης να στηρίζονται στους αγώνες τους. Μέσα στην προεκλογική περίοδο οι νοσοκομειακοί γιατροί δεν σταμάτησαν να παλεύουν, οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες και στον ΟΤΕ ετοιμάζονται για απεργίες ξανά. Οι φοιτητές και οι μαθητές έχουν ήδη αρχίσει αποχές και καταλήψεις.

Η κυβέρνηση Σημίτη επιμένει στις συνταγές της αγοράς την ώρα που ο καπιταλισμός περνάει τη χειρότερη κρίση του. Χιλιάδες εργάτες με την αντίστασή τους στις κυβερνητικές επιλογές βάζουν στην ημερήσια διάταξη το ερώτημα: ποια είναι η εναλλακτική λύση.

Εκείνο που χρειάζεται σήμερα είναι μια αριστερά που να δίνει ξεκάθαρα την απάντηση ότι η λύση δεν είναι η επιστροφή στη ΝΔ, ότι η λύση είναι η πάλη για την ανατροπή του καπιταλισμού, για την εργατική εξουσία και τον Σοσιαλισμό.

25 χρόνια απο την εξέγερση του Πολυτεχνείου

Αφετηρία νέων δυναμικών αγώνων

Συμπληρώνονται φέτος 25 χρόνια απο την εξέγερση του πολυτεχνείου τον Νοέβρη του 1973. Μιάς εξέγερσης οπου οι φοιτητές μαζί με τους εργάτες κατέβηκαν στους δρόμους, για να γκρεμίσουν την δικτατορία.

Εικοσιπέντε χρόνια μετά, η κυρίαρχη τάξη συνεχίζει να κτίζει την εικόνα οτι το πολυτεχνείο ηταν απλά μια ηρωϊκή φοιτητική εξέγερση με εθνικό χαρακτήρα για το διώξιμο της χούντας και την επαναφορά της Δημοκρατίας. Αυτή την εικόνα κτίζουν οι ενδοσχολικοί γιορτασμοί του Υπουργείου Παιδείας, οι διάφορες αναλύσεις απο τα κανάλια και τίς εφημερίδες. Αυτή η αγιοποίηση του αγώνα των φοιτητών και οι εορτασμοί σαν μιά εθνική γιορτή, εχει στόχο να κρύψει την πραγματική εικόνα του πολυτεχνείου.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου απο τους φοιτητές ήταν το αποκορύφωμα της αντίστασης του φοιτητικού κινήματος, ενάντια στα μέτρα της χούντας για την αναδιάρθρωση της παιδείας σύμφωνα με τις ανάγκες της οικονομίας.

Η κατάληψη άναψε την σπίθα που έφερε την εκρηξη των εργατών. Χιλιάδες εργάτες κατέβηκαν στην κατάληψη. Αυτή η εξέγερση έσπασε το κλίμα τρομοκρατίας και μετέφερε την φωτιά στα εργοστάσια και τις οικοδομές. Εδωσε την δυνατότητα να εκφραστεί η αγανάκτηση ενάντια στην χούντα. Απο την πρώτη μέρα της κατάληψης οργανώθηκε εργατική συνέλευση μέσα στο πολυτεχνείο και δημιουργήθηκαν εργατικές επιτροπές που αναλάμβαναν να μεταφέρουν το σύνθημα της Γενικής Απεργίας στους χώρους δουλειάς.

Χιλιάδες εργάτες, μαθητές, νεολαίοι κατεβαίνουν στην κατάληψη, και στήνουν επιτροπές. Η κατάληψη οργανώνεται, φτιάχνονται εστιατόρια, νοσοκομείο, εκτυπωτικός μηχανισμός. Κινητήριος μοχλός για ολα αυτά ηταν η αυθόρμητη διάθεση των εργατών και της νεολαίας.

Τα αιτήματα και τα συνθήματα της εξέγερσης δέν ηταν μόνο φοιτητικά αλλά στρέφονταν ενάντια στο καθεστώς της εκμετάλευσης και της καταπίεσης που στήριξε και δημιούργησε την χούντα, ενάντια στους καπιτάλιστές και τους ιμπεριαλιστές συμμάχους τους. Φοιτητες και εργάτες συγκρούστηκαν οχι μόνο με την χούντα, αλλά και με τους βιομήχανους, τους εφοπλιστές και τους τραπεζίτες που βρίσκονταν πίσω απο τους χουντικούς.

Εβαζαν το ζήτημα της κοινωνικής ανατροπής και το κτίσιμο της εργατικής εξουσίας. Αυτό φαίνεται και στα συνθήματα που ακούγονταν όπως: «εργάτη πολέμα σου πινουνε το αιμα», «Κατω το κεφάλαιο», «Λαϊκή εξουσία», «Απεργία Γενική».

Αυτός ηταν ο πραγματικός χαρακτήρας του πολυτεχνείου. Μια εξέγερση που πυροδοτήθηκε απο τους φοιτητές απέκτησε την ορμή και την δυναμική του εργατικού κινήματος.

Για να τιμήσουν τον Νοέβρη, τα προηγούμενα χρόνια οι ηγεσίες φοι-

τητικών και μαθητικών οργανώσεων έντηναν με ενα εθνικιστικό χαρακτήρα την επέτειο του πολυτεχνείου γιορτάζοντας την σε συνδιασμό με τις σωβινιστικές εκδηλώσεις που γίνονταν την ιδια περίοδο εναντίον της ανακύρηξης της Τ.Δ.Β.Κ. Δυστυχώς ομως σ'αυτή την πρωτοβουλία των δεξιών παρατάξεων τραβήκτηκαν και οι αριστερές οργανώσεις.

Το πολυτεχνείο οχι μόνο δεν είχε τέτοιο χαρακτήρα αλλά αντίθετα οι φοιτητές έδωσαν την ζωή τους ακριβώς ενάντια σ'αυτά. Πάλεψαν ενάντια στην πολιτική του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» και στα «ελληνοχριστιανικά ιδεώδη».

Πέρυσι ηταν η πρώτη φορά που εγινε πορεία στην επετειο του Πολυτεχνείου με αντιχουντικό χαρακτήρα η οποία κατέληξε εξω απο την Αμερικάνικη Πρεσβεία. Αυτό ηταν μια σημαντική εξέλιξη. Παρά την προσπάθεια του Υπουργείου Παιδείας να απαγορεύσει την πορεία στους μαθητές, αυτοί οχι μόνο βγήκαν μαζί με τους φοιτητές, αλλά τελικά έκαναν και παράκαμψη και πέρασαν την πορεία τους εξω απο το υπουργείο Παιδείας σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την απαγόρευση, καταδικάζοντας ετσι την υποκρισία του υπουργείου.

Οι φοιτητικές οργανώσεις εχουν ήδη εξαγγείλει και για φέτος την ιδια πορεία στην Αμερικάνικη Πρεσβεία. Σήμερα που πολλοί μιλούν για το τέλος της «γενιάς του πολυτεχνείου» που προσπαθούν να μετατρέψουν την επέτειο της εξέγερσης του πολυτεχνείου σε μνημόσυνο, για τους φοιτητές και τους εργάτες η επέτειος αυτή πρέπει να είναι αφετηρία διεκδικήσεων και μαζικών αγώνων.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου έμεινε σαν ορόσημο στην παράδοση του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς. Δεν ξεχάστηκε και δεν πρόκειται να ξεχαστεί. Ο γιορτασμός του Πολυτεχνείου κάθε χρόνο, παρά τις προσπάθειες να θάψουν το πραγματικό του νόημα, είναι μια αναμέτρηση και αντιπαράθεση των δυνάμεων του μαζικού κινήματος με τους καπιταλιστές και την αρχουσα τάξη.

Ετσι πρέπει η φετεινή πορεία να είναι ακόμα πιο μαζική και δυναμική και να συνδεθεί με τους σημερινούς αγώνες των φοιτητών για αναγνώριση του ΑΤΙ, για το κτίσιμο της πανεπιστημιούπολης, για την μείωση των μαθητών στις τάξεις, για αύξηση των δαπανών για την παιδεία, για μείωση της στρατιωτικής θητείας και κατάργηση της εφεδρίας. Μπορεί και πρέπει να γίνει η αφετηρία ενός πανφοιτητικού και μαθητικού, μαζικού κινήματος.

Γι'αυτό και η πορεία δεν θα πρέπει να περιοριστεί στη Αμερικάνικη Πρεσβεία αλλά θα πρέπει να περάσει απο το υπουργείο Παιδείας και να καταλήξει στο προεδρικό - εκεί που βρίσκονται οι πραγματικοί υπεύθυνοι των προβλημάτων όχι μόνο των φοιτητών και μαθητών αλλά και των εργαζομένων. Γι αυτό θα έπρεπε και οι συνεχνίες να καλέσουν στάση εργασίας και συμμετοχή σε μια τέτοια αντικυβερνητική πορεία.

Αυτό τον δρόμο μας δείχνει η εξέγερση του Πολυτεχνείου, αυτόν το δρόμο μας δείχνουν οι σημερινές κινητοποιήσεις και καταλήψεις των φοιτητών και μαθητών στην Ελλάδα.

Νίκος Αγιομαμίτης

ΔΙΕΘΝΗ

επιμέλεια
Σταύρος Σιδεράς

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ακόμα μία "ειρηνευτική" συμφωνία κατάρρευσε

Με την άρνηση του πρωθυπουργού του Ισραήλ Νετανιάχου να εφαρμόσει τα συμφωνηθέντα έκλεισε και ο νέος κύκλος παζαρεμάτων για την "ειρήνη" στην Μέση Ανατολή. Ο Νετανιάχου, ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, ήταν από την αρχή αντίθετος στις ειρηνευτικές συνομιλίες με τους Παλαιστίνιους και η βομβιστική επίθεση της Τζιχάντ του έδωσε το πρόσχημα που χρειαζόταν για να πιέσει τους Παλαιστινίους σε ακόμα μεγαλύτερες υποχωρήσεις.

Από την Ιντιφάντα στο Όσλο

Η συμφωνία του Οσλο υπογράφτηκε πριν από 5 χρόνια από τον Αραφάτ, τον ηγέτη της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, και τον Γιτζάκ Ραμπίν, τον πρωθυπουργό του Ισραήλ εκείνη την εποχή.

Οχτώ χρόνια μετά το ξέσπασμα της Ιντιφάντα - της παλαιστινιακής εξέγερσης του 1987 - ο Ραμπίν ήταν πεισμένος ότι το Ισραήλ δεν θα μπορούσε να συνεχίσει να ελέγχει, με τον ισραηλινό στρατό σαν κατοχική δύναμη, τη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας.

Μπροστά στην άνοδο των ισλαμιστών ο Ραμπίν αποφάσισε να προχωρήσει σε μια συμφωνία με τον Αραφάτ, ελπίζοντας ότι με αυτό τον τρόπο θα κατάφερνε να δώσει τέλος στην Ιντιφάντα και να απομονώσει τους ισλαμιστές της Χαμάς.

Η συμφωνία προέβλεπε τη δημιουργία ενός λιλιπούτειου "ημιαυτόνομου" παλαιστινιακού κρατιδίου στα κατεχόμενα, με εξουσίες σχεδόν διακοσμητικές. Η μόνη πραγματική εξουσία που ανέλαβε η Παλαιστινιακή Αρχή ήταν η αστυνόμευση και η "πάταξη της τρομοκρατίας" - με άλλα λόγια ο έλεγχος των ισλαμιστών.

Η συμφωνία εξόργισε τους Παλαιστίνιους. Από το 1948 - τη χρονιά που οι Μεγάλες Δυνάμεις δημιούργησαν στα παλαιστινιακά εδάφη το κράτος του Ισραήλ - μέχρι σήμερα δεκάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι έχουν δώσει τη ζωή τους στον αγώνα ενάντια στο Ισραήλ. Τα παζαρέματα Αραφάτ - Ραμπίν δεν δικαιώνουν τα ιδανικά για τα οποία πολέμησαν.

Η συμφωνία, όμως, εξόργισε και τους ακροδεξιούς ισραηλινούς. Οι ελάχιστες παραχωρήσεις που έκανε ο Ραμπίν θεωρήθηκαν "προδοσία" από τους φανατικούς. Το 1995 ένας από αυτούς επιτέθηκε στον Ραμπίν και τον δολοφόνησε.

Τις εκλογές που ακολούθησαν κέρδισε με μικρή πλειοψηφία η ισραηλινή δεξιά με αρχηγό τον Νετανιάχου. Από τότε η μια πρόκληση ακολούθησε την άλλη: σήμερα οι έποικοι ξεπερνάνε τις 350.000.

Κράτος τρομοκράτης

Οι συμφωνίες με το Ισραήλ δεν πρόκειται να εξασφαλίσουν ούτε την ειρήνη, ούτε να φέρουν δικαιοσύνη στη Μέση Ανατολή.

Το Ισραήλ δεν είναι ένα κράτος σαν όλα τα άλλα. Δημιουργήθηκε από τις Μεγάλες Δυνάμεις μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με στόχο τον έλεγχο της περιοχής με τα πλουσιότερα κοιτάσματα πετρελαίου στον πλανήτη. Υπάρχει σαν κράτος βασισμένο στη στρατιωτική βοήθεια των ΗΠΑ. Το "προϊόν" που εξάγει είναι η αστυνόμευση, η τρομοκρατία των αραβικών πληθυσμών της περιοχής και η διαιώνιση της ιμπεριαλιστικής "τάξης" στη Μέση Ανατολή. Σήμερα παίρνει το 40% της στρατιωτικής βοήθειας που στέλνουν οι ΗΠΑ σε όλους τους συμμάχους.

Η στήριξη της πολιτικής των ΗΠΑ στην περιοχή ήταν σημαντική. Το 1953 οι ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες βοήθησαν τη CIA να ανατρέψει τον Μοσαντέχ του Ιράν, που απειλούσε να εθνικοποιήσει της πετρελαιοπηγές. Το 1956 ο ισραηλινός στρατός εισέβαλλε στην Αίγυπτο του Νάσερ, που λίγο πριν είχε εθνικοποιήσει τη διώρυγα του Σουέζ. Το 1967 το Ισραήλ επιτέθηκε για μια ακόμα φορά στην Αίγυπτο και σχεδόν ταυτόχρονα στη Συρία και την Ιορδανία.

Συμβιβασμός

Για αυτό τα συνθήματα της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, που ζητούσε τη διάλυση του κράτους του Ισραήλ, συνέπαιρναν τους πληθυσμούς των Αραβικών χωρών. Στα μάτια των φτωχών εργατών και αγροτών από τη Συρία μέχρι το Ιραν και τη Σαουδική Αραβία, το Ισραήλ ταυτιζόταν, και ταυτίζεται, με τη μισητή "Αμερική" που τους ληστεύει και τους καταδυναστεύει.

Ο Αραφάτ δεν ταυτίζεται με τους φτωχούς πληθυσμούς της Μέσης Ανατολής αλλά με τους ηγέτες των αραβικών χωρών, με τους βαθύπλουτους σεΐχηδες των πετρελαίων που πάντα εξυπηρετούν την "παγκόσμια τάξη" των ιμπεριαλιστών.

Τώρα ο Αραφάτ δρέπει τους καρπούς αυτής της πολιτικής. Σήμερα όλο και περισσότεροι φτωχοί άνθρωποι επενδύουν τις ελπίδες τους στους ισλαμιστές. Οσο περισσότερο φθίνει η επιρροή του Αραφάτ, τόσο μεγαλύτερες παραχωρήσεις είναι αναγκασμένος να κάνει στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων.

Η εργατική τάξη

Η διέξοδος για τους Παλαιστίνιους βρίσκεται ακριβώς στην αντίθετη πλευρά. Το κλειδί για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης, και όλων των φτωχών και των καταπιεσμένων, βρίσκεται στα χέρια της Αραβικής εργατικής τάξης, στα χέρια των εργατών της Αιγύπτου που παλεύουν ενάντια στον Μουμπάραγκ, στα χέρια των εργατών της Συρίας που παλεύουν ενάντια στον Ασαντ, στα χέρια των εργατών της Ιορδανίας που παλεύουν ενάντια στον Χουσεΐν. Οι κυριαρχία των σεΐχηδων, των ιμπεριαλιστών και των ισραηλινών συμμάχων τους έχει σαν μοναδικό στόχο την εκμετάλλευση των αράβων εργατών που για ένα κομμάτι ψωμί αντλούν, επεξεργάζονται, συσκευάζουν, φορτώνουν το πετρέλαιο. Η δύναμή τους είναι τεράστια. Μια απεργία στον αραβικό κόσμο μπορεί να καθηλώσει μέσα σε λίγες ώρες την παγκόσμια οικονομία.

Οι εργάτες της Μέσης Ανατολής έχουν τη δύναμη να απελευθερώσουν τους πληθυσμούς από τον ιμπεριαλισμό και να διαλύσουν το έκτρωμα που έχει στήσει στην περιοχή, το κράτος του Ισραήλ.

Αυτό με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ότι θα αφανίσουν και τα εκατομμύρια των Εβραίων που κατοικούν σήμερα στο Ισραήλ. Τις ίδιες δικαιολογίες χρησιμοποιούσαν και οι απολογητές των φυλετικών διακρίσεων στη Νότια Αφρική: το κράτος του Απαρτχαϊντ, έλεγαν υποκριτικά, προφυλάσσει τους λευκούς από τη γενοκτονία. Το Απαρτχαϊντ έπεσε, όμως καμιά γενοκτονία δεν ακολούθησε.

ΠΙΝΟΣΕΤ

Ωρα να πληρώσει για τα εγκλήματα της Χούντας

Ενώ συμπληρώνονταν 25 χρόνια από το ματωβαμένο πραξικόπημα που τον έφερε στην εξουσία, ο στρατηγός Α. Πινοσέτ συνελήφθηκε σε μια ιδιωτική κλινική του Λονδίνου, ύστερα από ενέργειες δυο ισπανών δικαστών.

Ακόμα δεν έχει ξεκαθαριστεί αν η βρετανική κυβέρνηση θα εκδώσει τον Πινοσέτ στην Ισπανία ή θα υποκύψει στις πιέσεις της κυβέρνησης της Χιλής που διαμαρτύρεται για παραβίαση της "διπλωματικής ασυλίας" του.

Ομως, ο Πινοσέτ δεν υπολόγισε καθόλου τους νόμους όταν τον Σεπτέμβρη του 1973 ανέτρεπε την δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση του Σ. Αλιέντε δολοφονώντας τον. Ο Πινοσέτ είναι υπεύθυνος για τις δολοφονίες, τα βασανιστήρια και τις φυλακίσεις δεκάδων χιλιάδων μελών αριστερών κομμάτων και συνδικάτων στα 17 χρόνια που κράτησε η χούντα του. Τις πρώτες μέρες του πραξικοπήματος εκατοντάδες οδηγήθηκαν στο μεγαλύτερο ποδοσφαιρικό γήπεδο του Σαντιάγκο και αφού βασανίσθηκαν εκτελέσθηκαν.

Χιλιάδες βασανίσθηκαν στα υπόγεια του Προεδρικού Μεγάρου που έμειναν γνωστά σαν "η Ντισκοτέκ" γιατί οι βασανιστές έβαζαν δυνατή μουσική για να μην ακούγονται οι κραυγές των θυμάτων.

Οι ένας από τους δυο ισπανούς δικαστές που κίνησαν την διαδικασία σύλληψης του Πινοσέτ, ερευνά την "Επιχείρηση Κονδορ" τη μυστική συνεργασία των δικτατορικών καθεστώτων της Λ. Αμερικής για την εξόντωση αγωνιστών της αριστεράς. Ο άλλος δικαστής, ερευνά τη δολοφονία ισπανών πολιτών από την μυστική αστυνομία της χούντας.

Ο Πινοσέτ δεν ήταν ένας "παρανοϊκός" στρατηγός. Είχε την στήριξη της άρχουσας τάξης της Χιλής που έβλεπε τα συμφέροντά της να απειλούνται, αλλά και των ΗΠΑ και των περισσότερων κυβερνήσεων της Δύσης. Το καθεστώς του ήταν από τα πρώτα που εφάρμοσε "νεοφιλελεύθερη" οικονομική πολιτική, αποσπώντας τον θαυμασμό της κυβέρνησης της Θάτσερ.

Ο Πινοσέτ παρέδωσε την εξουσία το 1990, αλλά διατήρησε το αξίωμα του αρχηγού των ενόπλων δυνάμεων. Ακόμα άλλαξε το Σύνταγμα για να εξασφαλίσει ότι οι δήμιοι και οι βασανιστές του καθεστώτος του, δεν θα διωχθούν και πέρασε μια διάταξη με την οποία γινόταν "ισόβιος γερουσιαστής" με πλήρη ασυλία από κάθε δίωξη για τα εγκλήματά του.

Τα τελευταία χρόνια πηγαινοέρχεται στο Λονδίνο κλείνοντας συμφωνίες για την αγορά όπλων από το στρατό της Χιλής και στον "ελεύθερο χρόνο" του πίνει τσάι με την Θάτσερ και ξοδεύει τεράστια ποσά ψωνίζοντας από τα καταστήματα της "υψηλής κοινωνίας".

Γι' αυτό χαιρόμαστε που ένας τέτοιος χασάπης πληρώνει, έστω και αυτό το λίγο, για μερικά από τα εγκλήματά του.

ΚΟΡΕΑ

Κύμα συλλήψεων και καταστολής

Τα αντεργατικά μέτρα καταστολής συνεχίζονται στην Νότια Κορέα όπου η αστυνομία συνέλαβε τον πρόεδρο του μεγαλύτερου συνδικάτου της χώρας. Ο Νταν Βπιόνγκ-χο, πρόεδρος της Ομοσπονδίας των Μεταλλεργατών της Κορέας και αντιπρόεδρος της μαχητικής, "ανεπίσημης" Κορεάτικης Συνομοσπονδίας Εργατικών Σωματείων συνελήφθηκε στις 19 Οκτώβρη, κατηγορούμενος για την οργάνωση και συμμετοχή στις γενικές απεργίες του Μάη και του Ιούλη.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η κυβέρνηση του "δημοκράτη" προέδρου Κιμ Ντάε-γιουνγκ στέλνει την αστυνομία και τα δικαστήρια ενάντια στο εργατικό κίνημα. Μέχρι σήμερα οι εισαγγελείς της Ν.Κορέας έχουν εκδώσει εντάλματα για 55 ηγέτες συνδικάτων και πολλοί από αυτούς βρίσκονται εδώ και μήνες στις φυλακές.

Ούτε η καταστολή περιορίζεται μόνο στους συνδικαλιστές. Την περασμένη άνοιξη η αστυνομία συνέλαβε 26 μέλη της οργάνωσης Διεθνείς Σοσιαλιστές (αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στη Νότια Κορέα) και τους παρέπεμψε στη δικαιοσύνη με βαριές κατηγορίες.

Οι πρώτοι από αυτούς, που δικάστηκαν πριν από λίγους μήνες, καταδικάστηκαν, πρωτόδικα, σε ποινές φυλάκισης 4 και 5 ετών ο καθένας. Η έφεση είχε ανασταλτικό αποτέλεσμα και οι 8 είναι προσωρινά ελεύθεροι.

Το καθεστώς απειλεί με νέες δικές και ακόμα βαρύτερες ποινές.

Οι 26 οδηγούνται στα δικαστήρια και τις φυλακές με βάση τον διαβόητο ψυχροπολεμικό νόμο "εθνικής ασφαλείας" που υποτίθεται ότι έχει σαν στόχο να σώσει τη χώρα από την απειλή της "κομμουνιστικής" Βόρειας Κορέας.

Στην πράξη ο νόμος αυτός έχει χρησιμοποιηθεί μέχρι τώρα από όλους τους δικτάτορες που κυβέρνησαν τη χώρα ενάντια στην αντιπολίτευση. Η ειρωνεία είναι ότι ο ίδιος ο σημερινός πρόεδρος Κιμ Ντάε-γιουνγκ είχε καταδικαστεί, την εποχή της δικτατορίας του Τσουν Ντου-χουάν με τον ίδιο νόμο σε μακρόχρονη ποινή κάθειρξης. Αυτό, όμως, καθόλου δεν τον εμποδίζει να χρησιμοποιεί σήμερα τις μεθόδους που τότε καταδίκαζε για να τρομοκρατήσει τους συνδικαλιστές και τους σοσιαλιστές.

Είναι αμφίβολο όμως αν θα καταφέρει έτσι να τσακίσει την αντίσταση της εργατικής τάξης και να ελέγξει το κίνημα των απεργιών και καταλήψεων που προκαλεί η βαθειά οικονομική κρίση που μαστίζει την Κορέα και ολόκληρη την Ν.Α. Ασία.

Μπάτσοι του συστήμα
βίας και της εκμετάλ

Στις 24 του Οκτώβρη 30 πάνοπλοι του διαβόητου Ειδικού Αντιτρομοκρατικού Ουλαμού (ΕΑΟ) της ΜΜΑΔ κακοποίησαν άγρια τους ναυαγούς-μετανάστες που είναι έγκλιστοι εδώ και δύο μήνες στα κελιά της πρώην αστυνομικής διεύθυνσης Αμμοχώστου στην Λάρνακα, με το δικαιολογητικό την "καταστολη εξέγερσης".

Η "ανταρσία" των μεταναστών, όπως χαρακτηρίστηκε από τον Κόση, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η δίκαιη έκφραση της διαμαρτυρίας και αλληλεγγύης προς τους πέντε Νιγηριανούς συγκρατούμενους τους, οι οποίοι όπως τους ανακοινώθηκε, θα απελαύνονταν. Ναι, άλλο πιο "κόσμιο" τρόπο αντίδρασης δεν θα μπορούσαν να έχουν κάποιοι φυλακισμένοι μέσα από ένα κελί, εκτός από φωνές, ουρλιαχτά ίσως, και το σπάσιμο κρεβατιών.

Η πρώτη αντίδραση των αρχών ήταν να τους κόψουν την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος για να τους πανικοβάλουν, γι'αυτό και το άναμμα χαρτιών, το οποίο από τα Μ.Μ.Ε παρουσιάστηκε σαν κακόβουλος εμπρησμός.

Φυσικά η άφιξη των 30 ΜΜΑΔιτών λίγες ώρες αργότερα, προκάλεσε ακόμα μεγαλύτερο πανικό, γιατί γνώριζαν πολύ καλά τι τους περίμενε. Όχι μόνο, η σύλληψη και απέλαση των συγκρατούμενων τους αλλά είχαν και την εμπειρία από το ξενοδοχείο Πεύκος, όταν σε δυο περιπτώσεις τον περασμένο Αύγουστο, έτυχαν των "ειδικών" περιποιήσεων των επίλεκτων της ΜΜΑΔ.

Οι ΜΜΑΔίτες έσπασαν το παράθυρο και έριξαν δύο φορές δακρυγόνα για να τους αναγκάσουν να βγουν έξω. Στην συνέχεια όρμησαν μέσα και άρχισαν το βάρβαρο έργο τους. Τριάντα απο αυτούς με πλήρη εξάρτηση ποδοπατούσαν, κλωτσοκοπούσαν, σέρνοντας βίαια και κτυπούσαν με ρόπαλα τα γυμνά κορμιά 48 ανυπεράσπιστων ανθρώπων μέχρι να τους φορέσουν χειροπέδες.

Υποκρισία

Η πρώτη αντίδραση της κυβέρνησης, δια στόματος Κόση, ήταν η κινδυνολογία και η επίθεση ενάντια στους μετανάστες. Σήμανε συναγερμό για το κύμα, δήθεν, των πέντε χιλιάδων ξένων που περιμένουν να μπουκάρουν στις ακτές μας γιατί τους δελεάζουν "οι ανέσεις που τους προσφέρομε". Επίσης, σαν ειδικός, μας διαβεβαίωσε ότι η βία ενάντια στους ξένους είναι αναπόφευκτη διότι αρνούνται να συνεργαστούν με τις αρχές - «αποκρύβουν την πραγματική χώρα καταγωγής τους, τα χαρτιά τους, αρνούνται να μιλήσουν Αγγλικά. Γιατί άραγε όλ' αυτά;» - και μας κάλεσε να κατανοήσουμε και τη θέση της κυβέρνησης.

Μόνο μετά τις έντονες αντιδράσεις του απλού κόσμου και την καταδίκη των επεισοδίων απ' όλα τα κόμματα, ο Κόσης και η κυβέρνηση παραδέχτηκαν ότι χρησιμοποιήθηκε "υπέρμετρη" βία και ο Γενικός Εισαγγελέας διόρισε έξη ποινικούς ανακριτές για να γίνει ανεξάρτητη έρευνα.

Ταυτόχρονα η κυβέρνηση έτρεξε να εξαγγείλει κάποια μέτρα όπως την ετοιμασία νομοσχεδίου που θα προνοεί την παροχή πολιτικού ασύλου και δημιουργία "ειδικών" χώρων κράτησης μεταναστών. Και βέβαια για να "απαλλαγούμε" οριστικά από την "κάθοδο των βαρβάρων" που στο κάτω - κάτω, όχι μόνο "μας" κοστίζουν εκατομμύρια αλλά "μας" δημιουργούν προβλήματα, που "μας" εκθέτουν διεθνώς, θα επιτηρούνται οι ακτές από αέρα και θάλασσα όλο το 24ωρο για να μην πλησιάσει κανένας ανεπιθύμητος, όπως μας ανακοίνωσε ο Κόσης.

Η Κυπριακή Δημοκρατία έχει ήδη βεβαρημένο μητρώο στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για κακοποιήσεις πολιτών και καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, γι'αυτό μπορεί να κάνουν κάποιες μεταρρυθμίσεις που στοχεύουν ακριβώς στην αποκατάσταση της εικόνας της Κύπρου, μεταρρυθμίσεις, στις οποίες έτσι κι' αλλιώς θα αναγκάζονταν να προχωρήσουν για να εναρμονιστούν με το λεγόμενο ευρωπαϊκό κεκτημένο.

Τα μέτρα της κυβέρνησης δεν έχουν να κάνουν απολύτως τίποτε με κοινωνική ευαισθησία αλλά μόνο με πολιτικές σκοπιμότητες.

Ακόμη και στην περίπτωση που απομακρύνουν κάποιους υψηλόβαθμους αξιωματικούς της αστυνομίας, αυτό θα είναι μια προσπάθεια να περιορίσουν την ευθύνη σε κάποιους μεμονωμένους αστυνομικούς και όχι στην κυβέρνηση που κάθε φορά που θέλει να επιβάλει τον "νόμο και την τάξη" κινητοποιεί τα δολοφονικά και τρομοκρατικά της όργανα ενάντια στους "ανυπότακτους" είτε αυτοί είναι η Έλση και ο Λευτέρης στη Χλώρακα, είτε οι διαδηλωτές στις αποθήκες Θεοδοσίου, οι φοιτητές του ΑΤΙ ή οι μετανάστες.

Ρατσισμός

Πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι ότι ***το πρόβλημα*** είναι ***η όλη*** αντιμετώπιση και μεταχείρηση των ναυαγών από την κυβέρνηση, σε όλο το διάστημα που βρίσκονται εδώ, και όχι απλώς η ***"υπέρμετρη"*** βία. Και ακόμη, ότι το ***μόνο πρόβλημα*** προέρχεται από την πολιτική της κυβέρνησης. Οι μετανάστες (οικονομικοί ή πολιτικοί πρόσφυγες ναυαγοί) είναι ***τα θύματα*** αυτής της πολιτικής.

Το θέμα για τον κάθε ένα που ισχυρίζεται ότι σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν μπορεί να είναι μόνο η "υπέρμετρη" χρήση βίας. Το τελευταίο επεισόδιο δεν είναι τίποτε άλλο παρά η βάναυση και βάρβαρη έκφραση της καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ακόμα και ούτε μια μύτη να έσπαζε ούτε και μια γρατσουνιά να προξενούσαν στους μετανάστες, καταγγέλλουμε και καταδικάζουμε την εξευτελιστική και απάνθρωπη μεταχείρηση τους από το κράτος.

Σύμφωνα ακόμα και με τους δικούς τους νόμους, η φυλάκιση των ναυαγών είτε το "κελί" ονομάζεται ξενοδοχείο ΠΕΥΚΟΣ ή κρατητήρια Λάρνακας είναι αντισυνταγματική και ***παράνομη***. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες κρατούνται συνιστούν στέρηση βασικών ελευθέριων. Τους κρατούν σε πλήρη απομόνωση αποκλεισμένους απο τον έξω κόσμο με 24ωρη φρούρηση απο πάνοπλους αστυνομικούς. Αυτές δεν είναι συνθήκες υποδοχής και φιλοξενίας φτωχών ναυαγών, ανάμεσα στους οποίους υπάρχουν παιδιά και έγκυοι γυναίκες, αλλά κάποιων στυγνών εγκληματιών.

Από πάνω είχαμε όλη την ρατσιστική προπαγάνδα για την οικονομική επιβάρυνση του κράτους (άρα ο κάθε φορολογούμενος θα χρεωθεί ένα ποσό), για την ενόχληση και τις ζημιές που προκαλούν στο τέλος οι "αγνώμονες", για τον κίνδυνο να είναι φορείς μολυσματικών ασθενειών ή για το ότι κάποιοι μπορεί να είναι εγκληματίες.

Συμπαράσταση

Όμως παρ' όλη την ρατσιστική προπαγάνδα τόσων μηνών ενάντια στους ναυαγούς - μετανάστες, η δράση της ΜΑΔΔ προκάλεσε στον απλό κόσμο οργή και αγανάκτηση. Σε ζωντανή εκπομπή του Άστρα ο κόσμος όχι μόνο καταδίκασε έντονα την επίθεση στους μετανάστες αλλά απαιτούσε " να παραιτηθούν οι υπεύθυνοι υπουργοί", "όχι μόνο ο Κόσης πρέπει να παραιτηθεί αλλά ολόκληρη η κυβέρνηση", "δεν είναι η πρώτη φορά, αυτά τα έχουν ξανακάνει στους υποστηρικτές του Παγκράτιου, στην Χλώρακα, στους φοιτητές μας", τέτοιες ήταν οι αντιδράσεις. Επίσης η καταδίκη των ΜΜΑΔιτών και της κυβέρνησης εκφράστηκε και σε άρθρα και επιστολές σε εφημερίδες. Μεγάλη επίσης ήταν η ανταπόκριση που βρήκαμε στο ψήφισμα - καταγγελία που κυκλοφόρησε η Εργατική Δημοκρατία.

Πολύς κόσμος βλέποντας τις σκηνές στην τηλεόραση έκανε τον συσχετισμό ανάμεσα στην βαρβαρότητα των Γκρίζων Λύκων στην Δερύνεια και την βαρβαρότητα των ΜΜΑΔιτών. Όπως σωστά δήλωσε ο βουλευτής του ΑΚΕΛ Χριστοδουλίδης στον ΑΝΤ1, στην Δερύνεια είδαμε την βαρβαρότητα του φασιστικού όχλου των Γκρίζων Λύκων, στην Λάρνακα ήταν η βαρβαρότητα του φασισμού με στολή.

Πολύ σημαντικό είναι το γεγονός ότι, όχι μόνο έγιναν καταγγελίες στον τύπο απο μαζικές οργανώσεις αλλά στις 29 Οχτωβρίου, εφτά οργανώσεις (ΕΔΟΝ, ΚΙΣΑ, Εργατική Δημοκρατία, ΕΔΕΝ, ΝΕΔΗΚ,Περιβαλλοντική Κίνηση, Διεθνής Αμνηστεία) κάλεσαν εκδήλωση καταδίκης της επίθεσης της ΜΜΑΔ και συμπαράστασης προς τους μετανάστες, έξω από τα κρατητήρια όπου έγιναν τα επεισόδια.

Όμως, αν εξαιρέσουμε το ίδιο βράδυ που τα κανάλια έδειξαν σκηνές της κινητοποίησης, καμιά εφημερίδα ή κανένας εκπρόσωπος οργανώσεων (ΚΙΣΑ, Παγκύπριος Σύνδεσμος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ΑΚΕΛ) που συμμετείχαν σε τηλεοπτικές συζητήσεις για το ζήτημα των μεταναστών δεν έκαναν την παραμικρή αναφορά στην κινητοποίηση.

Αυτό δεν είναι τυχαίο αλλά αποτέλεσμα της πολιτικής τους. Ότι δηλαδή βλέπουν τις λύσεις να έρχονται από τα πάνω. Μέσα από την Βουλή με την ψήφιση νομοσχεδίων, με την σύσταση επιτροπών που θα εξετάσουν κοινωνιολογικά το "φαινόμενο" του ρατσισμού και όχι μέσα από μια μαζική κινητοποίηση με φυλλάδια σε χώρους δουλειάς, σε πανεπιστήμια, σε κολέγια ώστε να συσπειρώσουν όλο τον κόσμο που ένοιωσε αγανακτισμένος και αηδιασμένος με την βάναυση μεταχείριση των μεταναστών από τους ΜΜΑΔίτες.

Γι' αυτές τις οργανώσεις ήταν περισσότερο μια συμβολική εκδήλωση και όχι μια εκδήλωση, δυνητικά μαζική που θα αποτελούσε μια δυναμική καταδίκη της δράσης των ΜΜΑΔ, μια απάντηση στα ρατσιστικά ψέματα της κυβέρνησης και που θα μπορούσε να αποτελέσει και μια σοβαρή προειδοποίηση προς την κυβέρνηση ότι την επόμενη φορά που θα βαρέσει είτε ντόπιους είτε μετανάστες διαδηλωτές θα βρει μπροστά της μια οργανωμένη και μαζική αντίσταση.

Η Εργατική Δημοκρατία έδωσε μεγάλη βαρύτητα στην κινητοποίηση για την εκδήλωση (οι μισοί από τους 120 περίπου διαδηλωτές ήταν μέλη ή υποστηρικτές της οργάνωσης), και η όλη οργάνωση της παρέμβασης μας, ήταν καθοριστική για τον χαρακτήρα της εκδήλωσης. Πλακάτ με συγκεκριμένα αιτήματα - να παραιτηθεί ο Κόσης, να διαλυθούν τα ΜΜΑΔ, σύνορα ανοικτά για την εργατιά, να αποφυλακιστούν οι μετανάστες τώρα - και με αντιρατσιστικά συνθήματα - ντόπιοι και ξένοι εργάτες ενωμένοι, όχι στον ρατσισμό - τα συνθήματα που φωνάζονταν το ένα πίσω από το άλλο, και το μάζεμα υπογραφών, έδωσαν τον στίγμα μιας ζωντανής, δυναμικής και ξεκάθαρης αντιρατσιστικής διαδήλωσης.

Η εκδήλωση της Λάρνακας όμως δεν πρέπει να μείνει σαν η εξαίρεση στο κανόνα αλλά να βρεί τη συνέχεια της σε άλλες εκδηλώσεις με μια κεντρική εκδήλωση στη Λευκωσία. Προς αυτή τη κατεύθυνση η Εργατική Δημοκρατία είναι έτοιμη να δώσει και πάλι όλες τις τες δυνάμεις.

Μυριάνθη Λοίζου

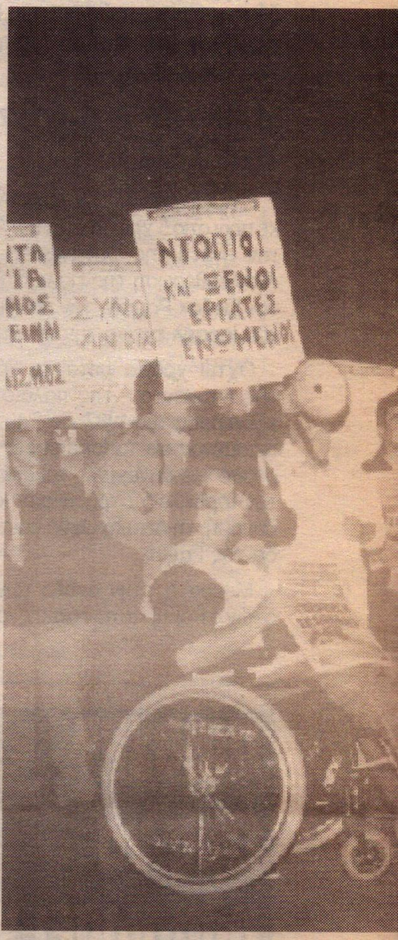

Να διαλυθεί η ΜΜΑΔ, ν' α

ιτος της λευσης

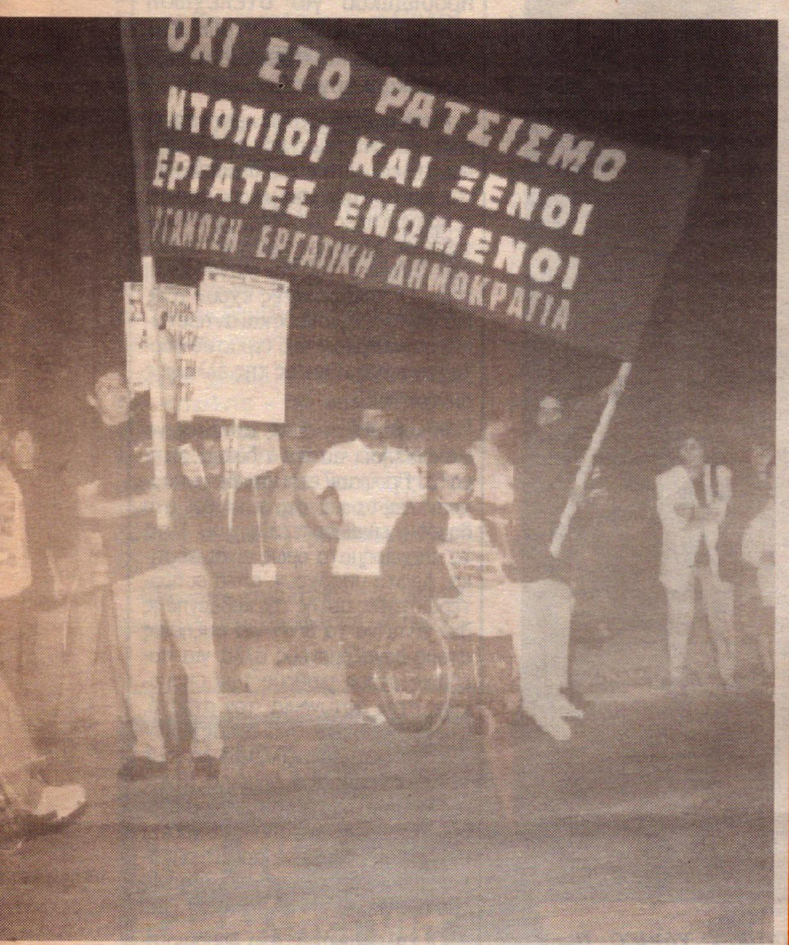

αφοπλιστεί η αστυνομία

Κάθε φορά που βγαίνουν στην επιφάνεια η διαφθορά και οι βαρβαρότητες της αστυνομίας, κυβέρνηση και ηγεσία της αστυνομίας τρέχουν να απομονώσουν τα γεγονότα και να μας πουν ότι το πρόβλημα αφορά "μικρές μειοψηφίες" στην αστυνομία και πως δεν πρέπει να σπιλώνεται το όνομα ολόκληρου του αστυνομικού σώματος.

Τα αιματηρά επεισόδια στη Λάρνακα έδωσαν την αφορμή να ακούσουμε παρόμοια πράγματα. Ότι δηλαδή η "υπέρμετρη" βία που ασκήθηκε πάνω στα κορμιά των ναυαγών ειναι αποτέλεσμα του ότι φταιει η εκπαίδευση της ΜΜΑΔ με το αμερικάνικο σύστημα (λες και η Ευρώπη έχει άλλα πρότυπα), "λάθος οδηγιών", ότι η ΜΜΑΔ χρησιμοποιείται σε λάθος επιχειρήσεις ή ακόμα ότι φταιει η "κουλτούρα" της ηγεσίας της αστυνομίας.

Το λάθος όμως βρίσκεται στο ότι η αστυνομία ειναι διεφθαρμένη απο την ίδια τη φύση της και σαν μηχανισμός καταστολής ενός εγκληματικού και διεφθαρμένου συστήματος. Η "κουλτούρα" τους ειναι μια όπως μας πληροφορεί ένας που συμμετείχε στην επιχείρηση με τους ναυαγούς:

"Το τμήμα του Ειδικού Αντιτρομοκρατικού Ουλαμού (ΕΑΟ/ΜΜΑΔ), φύσει και θέσει, το χαρακτηρίζει ένας δυναμισμός κι εμείς δεν έχουμε τη λέξη αποτυχία στα χαρτιά μας. Αν ειναι να απομακρύνουμε εκείνους που τους διακρίνει ο δυναμισμός και το θάρρος, τι θα το κάνουμε, παρθεναγωγείο; Είμαστε οι επίλεκτοι των επίλεκτων αν τις 'φαμε', το θάρρος που θα πάρουν όλοι εκείνοι που συνήθως προκαλούν φασαρίες θα ειναι καταστροφικό" (6/11/98, "Περιοδικό")

Όποια εκπαίδευση κι αν έχει η αστυνομία, ότι αλλαγές κι αν γίνουν, όσο κι αν ενισχυθεί με ικανά και δημοκρατικά στελέχη, η αποστολή της σε οποιαδήποτε χώρα ειναι ο βούρδουλας, η καταστολή και να προστατεύει τα προνόμια της άρχουσας τάξης. Αυτό ακριβώς το γεγονός της δίνει τη δύναμη - και μάλιστα με τη σφραγίδα του επίσημου κράτους - να εκμεταλλεύεται, να τρομοκρατεί και να κερδοσκοπεί στις πλάτες των "παράνομων".

Το τι σημαίνει μπάτσοι και ΜΜΑΔ το γεύονται καθημερινά χιλιάδες νεολαίοι, ανήλικες και ενήλικες και οι ξένοι εργάτες. Το γεύτηκαν χιλιάδες κόσμος κάτω απο διαφορετικές κυβερνήσεις και ηγεσίες αστυνομίας, είτε αυτόι ήταν οι διαμαρτυρόμενοι κάτοικοι στην περιοχή του εργοστάσιου Rainbow στο Ακάκι ή στο Γέρι, στη Λεμεσό στις Αποθήκες Θεοδοσίου, οι υποστηρικτές του Παγκράτιου στην Αρχιεπισκοπή, επανειλημμένα οι φοιτητές του ΑΤΙ, οι φίλαθλοι, οι ομοφυλόφιλοι, οι Τουρκοκύπριοι που ζουν μαζί μας και όποιοι άλλοι. Το γεύτηκαν με τον πιο δραματικό τρόπο ο Λευτέρης και η Ελση στη Χλώρακα. Το ιστορικό της ΜΜΑΔ μαρτηρεί ότι είναι ένας τρομοκρατικός μηχανισμός που τίποτα το καλό δεν έχει να προσφέρει στους απλούς ανθρώπους.

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

Οι μύθοι του ρατσισμού

ΜΥΘΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

"Κινδυνεύουμε απο τα κύματα χιλιάδων μεταναστών"

Μετά την ρατσιστική επίθεση της ΜΜΑΔ στη Λάρνακα η κυβέρνηση δήλωσε ότι "λυπάται", για να μπει αμέσως στην αντεπίθεση οργανώνοντας εκστρατεία ενάντια σε όλους τους ξένους με επιχειρήσεις "σκούπα" και περιπολίες απο τον αέρα και τη θάλασσα. Κύριο επιχείρημα είναι ότι ίσως χρησιμοποιήθηκε 'υπέρμετρη' βία όμως, αν με τους 73 ναυαγούς είχαμε "τόσα προβλήματα" τι θα γίνουμε αν αύριο έχουμε δεκάδες χιλιάδες;

Έτσι ξεκίνησε η προπαγάνδα των αριθμών με τον υπ. Δημόσιας Τάξης Κόση να μιλά για "ενδεχόμενα κύματα άφιξης μέχρι και 5,000 μεταναστών" κι έτσι "ο μόνος τρόπος ειναι να προλάβουμε αυτές τις καταστάσεις πριν μπουν στα χωρικά μας ύδατα". Μίλησε επίσης για 5,000 "παράνομους" ξένους που πρέπει να απελαθούν, ενώ ο υπ. Εργασίας Μουσιουτας τους ανέβασε σε 12,000 που "στερούν το ψωμί" των Κυπρίων και ο Φιλελεύθερος "σύμφωνα με άλλες πηγές" τους ανέβασε σε 14,000. Όλα αυτά έστρωσαν το δρόμο για τον Ματσάκη, που σαν άγρυπνος "κομάντο" των συνόρων και της φυλής, μίλησε για 10 και 20 χιλιάδες μετανάστες έτοιμους να προσαράξουν στις ακτές μας σκορπώντας την εγκληματικότητα και μολυσματικές ασθένειες.

Όμως η κυβέρνηση γνωρίζει καλά ότι υπάρχουν συνολικά γύρω στις 32,000 ξένοι εργάτες (απο αυτούς 8,000 οικιακοί βοηθοί και καλλιτέχνιδες) ένα ποσοστό 8% μόνο του οικονομικά ενεργού πληθυσμού.

Σύμφωνα με το Γραφείο Εργασίας υπάρχουν γύρω στις 13,000 γνωστοποιημένες κενές θέσεις εργασίας ενώ υπάρχουν περίπου 7,000 άνεργοι. Οι ξένοι εργάτες δουλεύουν στις πιο σκληρές και κακοπληρωμένες δουλειές που κανένας ντόπιος δεν ενδιαφέρεται. Όσο για τους μισθούς αυτοί που τους ρίχνουν ειναι οι εργοδότες και όχι οι ξένοι.

Γι' αυτό είναι χοντρό ψέμα ότι οι ξένοι κλέβουν τις δουλειές μας. Αν υπάρχει ανεργία στους οικοδόμους ειναι γιατί η κυβέρνηση κάνει περικοπές σε αναπτυξιακά έργα και οι καπιταλιστές δεν επενδύουν να χτιστούν ξενοδοχεία, κτίρια και εγκαταστάσεις. Το ίδιο στην ένδυση/υπόδηση. Οι βιομήχανοι λόγω της οικονομικής ύφεσης θεωρούν ότι τα ποσοστά κέρδους τους ειναι χαμηλά και προτιμούν να κάθονται στην κλούβα ή να παίζουν στο χρηματιστήριο.

Αντίθετα οι ξένοι εργάτες με την δουλειά και τον κόπο τους δημιουργούν πλούτο όπως όλοι οι εργάτες. Χωρίς τους ξένους η ανεργία θα ήταν ψηλότερη αφού βοηθούν πολλούς τομείς της οικονομίας με χαμηλή παραγωγικότητα να λειτουργούν και να δημιουργούν θέσεις εργασίας και για τους ντόπιους.

Είναι ψέμα ότι η Ευρώπη και η Κύπρος της οικονομικής κρίσης και ανεργίας απειλείται απο μια "παλίρροια μεταναστών". Στην Κύπρο τα τελευταία 2 χρόνια ήρθαν μόνο 200 περίπου μετανάστες - αναμεσα τους και οι 113 ναυαγοί - ζητώντας πολιτικό άσυλο. Οι μετανάστες κατευθύνονται στις χώρες που ελπίζουν ότι θα βρουν δουλειά. Σύμφωνα με τα διεθνή στοιχεία η πλειοψηφία των 22 εκατομμυρίων προσφύγων μεταναστών απο Ασία και Αφρική καταφεύγουν στις γειτονικές χώρες. Μόνο ένα ελάχιστο ποσοστό απο αυτούς μπορεί να αντέξει το κόστος μιας μακρινής μετακίνησης.

Ειναι επίσης ψέμα όταν λενε ότι η Κύπρος ειναι μικρή και δεν χωράει άλλους ενώ την ίδια στιγμή μιλούν για υπογεννητικότητα και φωνάζουν "γεννάτε γιατί χανόμαστε".

ΜΥΘΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

"Οι ξένοι αυξάνουν την εγκληματικότητα"

Για τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Κόση και για τα ΜΜΕ οι ξένοι ευθύνονται για την δήθεν έξαρση της εγκληματικότητας. Ο Ματσάκης σαν «εμπειρογνώμονας» χρησιμοποίησε την ίδια ρατσιστική προπαγάνδα για τους ναυαγούς ισχυριζόμενος ότι δεν ξέρουμε το «ποιόν» τους, ούτε και των τόσων χιλιάδων άλλων μεταναστών πού πρόκειται δήθεν να εισβάλουν, που μπορεί να είναι «εγκληματίες, δολοφόνοι, βιαστές» και που θα μετατρέψουν τη Κύπρο σε χώρα εγκλήματος όπως «έγινε στην Ελλάδα με τους Αλβανούς».

Πρόκειτα για το πιο χυδαίο ρατσιστικό ψέμα εναντίον των ξένων με σκοπό να χύσει το δηλητήριο του φυλετικού μίσους.

Όλες οι στατιστικές μελέτες που έγιναν στο εξωτερικό, δείχνουν ότι η συμμετοχή των μεταναστών στην εγκληματικότητα ειναι πολύ πιο μικρή απο την πληθυσμιακή αναλογία τους. Στην Ελλάδα στη συνολική εγκληματικότητα η συμμετοχή των μεταναστών ειναι χαμηλότερη του ποσοστού 3% που αντιπροσωπεύουν στον πληθυσμό (4%).

Αλλά το ποσοστό τους ειναι ακόμα μικρότερο καθώς ενοχοποιούνται για παραβάσεις όπως παράνομη είσοδος, διαμονή και εργασία, πλαστογραφιών (πιστοποιητικών σπουδών και εγγράφων της Υπηρεσίας Αλλοδαπών), "αδικήματα" που έχουν να κάνουν με την ίδια την κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι μετανάστες.

Ακόμα κι εδώ η αστυνομία παραδέχεται επίσημα ότι η συμμετοχή τους στο έγκλημα ειναι ασήμαντη ενώ τα κρούσματα εμπλοκής σε καυγάδες ειναι μεμονωμένα.

Αντίθετα, ειναι εκατοντάδες οι ξένοι που έχουν πέσει θύματα εγκληματικών ενεργειών τα τελευταία χρόνια όπως οι ρατσιστικές επιθέσεις απο την αστυνομία και απο "αγανακτισμένους" πολίτες. Βέβαια οι περισσότερες περιπτώσεις στυγνής εκμετάλλευσης, κακοποίησης ξένων εργατών ή σεξουαλικής βίας απέναντι στις ξένες εργάτριες σπάνια καταγγέλλονται ή έρχονται στο φως της δημοσιότητας όπως ο τραυματισμός Σύρου εργάτη απο αστυνομικό που τον πυροβόλησε πριν μερικές βδομάδες.

Ο ίδιος ο Κληρίδης και ο Κόσης ειναι εκείνοι που μίλησαν για κυκλώματα μέσα στην αστυνομία και το Τμήμα Αλλοδαπών που συνδέονται άμεσα με τον υπόκοσμο: πορνεία, ναρκωτικά, λαθρεμπόριο κλπ.

Ειναι προφανές ότι η κυβέρνηση υποβοηθούμενη απο μεγάλη μερίδα των εφημερίδων και της τηλεόρασης προβάλει τους μετανάστες σα κοινούς εγκληματίες δίνοντας το πράσινο φως στους ακροδεξιούς και τους μπάτσους να κακοποιούν και να απελαύνουν μετανάστες.

ΜΥΘΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

"Οι ξένοι μας απειλούν με μολυσματικές ασθένειες"

Ο Ματσακης θέλοντας να δικαιολογήσει το βάρβαρο λιντσάρισμα των ναυαγών απο τη ΜΜΑΔ δήλωσε ότι δήθεν 2 απο τους ναυαγούς είχαν AIDS κι ένας ηπατίτιδα, υπονοώντας ότι το ξυλοφόρτωμα ανυπεράσπιστων ανθρώπων πεσμένων μπρούμυτα χάμω έγινε για να προφυλαχτούν οι ΜΜΑΔίτες. Αργότερα αρνήθηκε αυτή τη δήλωση για να προχωρήσει στο επιχείρημα ότι οι μετανάστες αποτελούν σοβαρή απειλή επειδή στις χώρες προέλευσης τους υπάρχουν ψηλά ποσοστά μεταδοτικών ασθενειών.

Αυτό ειναι ένα άλλο ρατσιστικό επιχείρημα που χρησιμοποιείται ότι δηλαδή κινδυνεύουμε απο τους ξένους επειδή ειναι φορείς μολυσματικών ασθενειών όπως το AIDS, ηπατίτιδα, σύφιλη κλπ.

Ειναι γνωστό ότι οι επιδημίες δεν σταματάνε με κλείσιμο των συνόρων αλλά με εμβολιασμούς, με καλές συνθήκες διαβίωσης, με προγράμματα πρόληψης, με τη σωστή κι επαρκή λειτουργία των νοσοκομείων και κέντρων υγείας.

Η επανεμφάνιση της φυματίωσης στην Αγγλία έγινε μετά τη διάλυση του συστήματος υγείας απο τη Θάτσερ και χτύπησε τους πιο φτωχούς και τους χιλιάδες άστεγους.

Η ηπατίτιδα ειναι διαδεδομένη στην Κύπρο - οι αναλύσεις μέχρι στιγμής δείχνουν ότι ποσοστό 5% του πληθυσμού ειναι φορείς) και ειναι επίσης γνωστό ότι χτυπάει τους εργάτες καθαριότητας σε μεγαλύτερα ποσοστά. Μήπως όμως φταινε οι ξένοι για τα κρούσματα μηνιγγίτιδας που είχε πάρει διαστάσεις επιδημίας πριν 2 χρόνια; Φταινε οι ξένοι για τα κρούσματα ρικέτσιας (εξανθηματικός τύφος) που έχουμε κάθε χρόνο στις κτηνοτροφικές περιοχές και στους συνοικισμούς της Λάρνακας; Ποιος ελέγχει τα 2 εκατομμύρια Ευρωπαίων ή Κύπριων επισκεπτών που μπαινοβγαίνουν κάθε χρόνο αν έχουν AIDS, ηπατίτιδα ή αν ειναι ναρκομανείς;

Οι πραγματικές αιτίες για τη διάδοση των μολυσματικών ασθενειών ειναι η φτώχεια, οι ανθυγιεινές συνθήκες διαβίωσης και η διάλυση των ιατρικών υπηρεσιών. Όποιος προσπαθεί να τις απόδοση στις μετακινήσεις πληθυσμών θυμίζει την Ιερά Εξέταση στο Μεσαίωνα που κυνηγούσε τους Άραβες και τους Τσιγγάνους σαν υπεύθυνους για τη διάδοση της πανούκλας.

Φαίδων Βασιλειάδης

Σκάνδαλο στο σφαγείο Κοφίνου

Η ιδιωτικοποίηση έφερε την μάσα για τους καπιταλιστές

Ανησυχία επικρατεί ανάμεσα στους εργαζόμενους στο κεντρικό σφαγείο της Κοφίνου μετά την αποκάλυψη ότι ιδιωτική εταιρεία, πού εκμεταλλεύεται τα έντερα των ζώων που σφάζονται εκεί, δεν πλήρωνε τα δικαιώματα πού έπρεπε για να επεξεργάζεται τα έντερα στο χώρο του σφαγείου. Οι εργαζόμενοι ανησηχούν μήπως αυτο χρησιμοποιηθεί σαν δικαιολογία για περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις και πληρώσουν στο τέλος αυτοί τα σκάνδαλα της διεύθυνσης.

Για την επεξεργασία των εντέρων των ζώων, που γίνεται μέσα στο σφαγείο, η εταιρεία δεν έχει δικό της εξοπλισμό. Όχι μόνο χρησιμοποιεί το χώρο, τα μηχανήματα, ρεύμα και νερό από το σφαγείο αλλά η διεύθυνση του σφαγείου δεν χρέωνε ούτε και τα συμφωνηθέντα ποσά στον ιδιώτη για ενοίκιο, με αποτέλεσμα ζημιά χιλιάδων λιρών για το σφαγείο.

Η επεξεργασία των εντέρων ειναι μια πολύ κερδοφόρα υπηρεσία αφού τίποτε δεν πετιέται. Ενα μέρος χρησιμοποιείται στην παραγωγή για λουκάνικα κλπ, ενώ ένα άλλο μέρος χρησιμοποιήται σαν τροφή για ζώα. Ακόμα και την βλέννα των εντέρων την χρησιμοποιούν στην κατασκευή καψούλας για τα φάρμακα.

Η επεξεργασία των εντέρων δόθηκε στον ιδιώτη, μέσα στο γενικότερο κλίμα της πολιτικής της κυβέρνησης για ιδιωτικοποιήσεις, όπως στην ΑΤΗΚ, την Αρχή Λιμένων, τα δημόσια έργα, την υδατοπρομήθεια και την αφαλάτωση. Ακόμα στο ιδιο το σφαγείο γίνονται προσπάθειες απο το ΔΣ του σφαγείου για ιδιωτικοποίηση τμημάτων της λειτουργίας του, όπως της διανομής των κρεάτων στην αγορά ή ακόμα και την επιβολή της δουλειάς με το "κομματι". Ηδη μια μορφή ιδιωτικοποίησης εχει γίνει αφού πολλά κρέατα, παρά τις αντιδράσεις ακομα και του ιδιου του ΔΣ του σφαγείου, σφάζονται σε τοπικά σφαγεία στα οποία εχουν μπεί απο την πίσω πορτα οι μεγαλέμποροι ζώων, με την μέθοδο της επιχορήγησης.

Οπως μας είπαν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, για να σταματήσει η απειλή της ιδιωτικοποίησης και ο κίνδυνος να χάσουν την δουλειά τους, πρέπει πρώτα και κύρια να τιμωρηθούν οι ένοχοι γι'αυτές τις χαριστικές πράξεις και να επανέλθει στο σφαγείο η επεξεργασία των εντέρων. Είναι μια κερδοφόρα υπηρεσία που θα δώσει δουλειά σε πολλούς εργαζόμενους στο σφαγείο και θα έλυνε πολλά απο τα οικονομικά προβλήματα που εχει σήμερα.

Εκτός από τις δουλειές των εργαζομένων στο σφαγείο, αυτή η κατάσταση βάζει σε κίνδυνο και την υγεία του κόσμου. Όταν ο μόνος λόγος λειτουργίας του σφαγείου καταλήγει να είναι το κέρδος, σίγουρα κάθε είδους ασφάλειας και ελέγχου θα είναι για τους ιδιώτες ακόμα ένα έξοδο και άρα θα υπάρχει μια φυσική συνεχής πίεση για τον περιορισμό τους.

Οι απειλές για ιδιωτικοποίηση βάζουν τρομερές πιέσεις στους εργαζόμενους, για συνεχείς αυξήσεις στην παραγωγικότητα με το σκεφτικό ότι μονάχα αν το σφαγείο γίνει κερδοφόρο θα μείνει κάτω από κρατικό έλεγχο. Κάθε εντατικοποίηση της εργασίας δημιουργεί κίνδυνο χαλαρώσεως στον έλεγχο της ποιότητας. Ας μην ξεχνάμε τι συνέβηκε όταν κανονισμοί και νομοσχέδια για την ποιότητα των τροφών για ζώα στην Αγγλία παραμελήθηκαν για χάρη τάχα του εκσυγχρονισμού με αποτέλεσμα την ασθένεια των "τρελών" αγελάδων. Μια αρρώστια που στοίχισε τη ζωή σε πολλούς ανθρώπους που έφαγαν μολυσμένο βοδινό κρέας ενώ δεν θα γίνει ποτέ γνωστός ο τελικός απολογισμός των θυμάτων της.

Ένα αίτημα που πρέπει να βάλουν οι εργάτες μέσω των συντεχνιών είναι η πλήρης κρατικοποίηση του σφαγείου, ώστε όλη η δουλειά να περάσει κάτω από κρατικό έλεγχο. Με ένα τέτοιο αίτημα μπαίνουν οι εργάτες στην αντεπίθεση, και εδώ ακριβώς είναι που θα φανεί και ποιοι είναι οι πραγματικοί σύμμαχοι τους. Το σύνθημα όχι στις ιδιωτικοποιήσεις, ναι στις καλές συνθήκες εργασίας, ναι στην προστασία της υγείας του κόσμου σήμερα εκφράζει την διάθεση οχι μόνον των εργαζομένων στο σφαγείο αλλα και όλους τους αλλους.

Δημήτρης Χ''Δημητρίου

Στην Αγγλία και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, η ιδιωτικοποίηση και η προσπάθεια για μεγαλύτερα κέρδη των εταιριών που διαχειρίζονται τα σφαγεία και τη κτηνοτροφία, έφερε την ασθένεια των "τρελλών αγελάδων", που ευθύνεται για το θάνατο πολλών ανθρώπων. Το σφαγείο είναι σημαντικό για τη δημόσια υγεία και δεν πρέπει να ιδιωτικοποιηθεί

ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΕΣ

Χρειάζονται συμπαράσταση

Οι εργαζόμενοι στο Κλάδο Τηλεφωνητών του Δημόσιου Τομέα, δηλώνουν αποφασισμένοι να κατέλθουν σε επ'αόριστον απεργία αν δεν επιλυθούν σύντομα τα αιτήματα τους. Τα αιτήματα τους είναι η μισθολογική αναβάθμιση από τις κλίμακες Α1-2-5 στις κλίμακες Α2-5-7, πρόσληψη προσωπικού για στελέχωση των τηλεφωνικών κέντρων στα νοσοκομεία και η βελτίωση των συνθήκων εργασίας.

Αυτά τα αιτήματα δεν είναι σημερινά, και στο παρελθόν οι 72 περίπου τηλεφωνητές του δημοσίου, ένας αριθμός πολύ πιο μικρός από ότι οι πραγματικές ανάγκες, έχουν κατέβει σε απεργίες και κινητοποιήσεις διεκδικώντας την ικανοποίηση τους. Οι τηλεφωνητές εχουν τους πιο χαμηλούς μισθούς και αντιμετωπίζουν καθημερινι ενα τεράστιο φόρτο εργασίας εξαιτίας της έλλειψης προσωπικού.

Η κυβέρνηση όμως αρνείται να ικανοποιήσει αυτά τα δίκαια αιτήματα. Προφασίζεται ότι δεν υπάρχουν λέφτα και ότι οι μισθοί στο δημόσιο είναι αρκετά ψηλοί. Αυτά τα επιχειρήματα όμως είναι ψεύτικα. Λεφτά υπάρχουν, απλά οι προτεραιότητες αυτής της κυβέρνησης δεν είναι να τα δίνει για αυξήσεις στους εργαζόμενους αλλά για αυξήσεις στους μισθούς των υπουργών, στην αστυνομία, τον στρατό, στούς εξοπλισμούς και στους βιομήχανους. Ούτε είναι αλήθεια για τους πολύ ψηλούς στο δημόσιο. Ενας μισθός σήμερα που είναι γύρο στις 600-700 λίρες μετά απο 10-15 χρόνια υπηρεσίας μόλις που αρκεί να ικανοποιήσει κάποιος τις πιο βασικές του ανάγκες.

Οι τηλεφωνήτες στο δημόσιο έχουν κάθε λόγο να είναι αγανακτησμένοι με την στάση της κυβέρνησης και πολύ σωστά δηλώνουν την αποφασιστικότητα τους για επ'αόριστον απεργία γιατί μόνο έτσι μπορεί να εξαναγκαστεί να λύσει τα προβλήματα τους. Εχουν όμως να αντιμετωπίσουν ακόμα ένα εμπόδιο και αυτό είναι η συμβιβαστική στάση που ακολουθά η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ. Σήμερα η δικαιολογημένη αγανάκτηση των τηλεφωνητών για την στάση της ΠΑΣΥΔΥ έχει οδηγήσει στο να ακούονται φωνές για την αποχώρηση του κλάδου απο την ΠΑΣΥΔΥ και την δημιουργία δικής τους συντεχνίας.

Αυτή η προοπτική όμως είναι λάθος. Μπορεί η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ να μην προωθεί τα αιτήματα τους, όμως τα αισθήματα της μεγάλης μάζας των μελών της ΠΑΣΥΔΥ είναι με το μέρος τους. Η διάσπαση και η δημιουργία νέας δικής τους συντεχνίας τους απομονώνει απο ολο αυτό το κόσμο που είναι οι πραγματικοί, οι φυσικοί τους σύμμαχοι. Για να κερδίσουν οι τηλεφωνήτες χρειάζονται την συμπαράσταση και την στήριξη όλων των εργαζομένων στο δημόσιο. Ετσι αποχτούν μια πολλαπλάσια δύναμη που πραγματικά μπορεί να τσακίσει την αρνητική στάση της κυβέρνησης. Σ'αυτή την προοπτική είναι που πρέπει να κινηθούν σήμερα οι τηλεφωνητές.

Πρέπει να προχωρήσουν με τα απεργιακά τους μέτρα και ταυτόχρονα να ζητήσουν απ'όλους τους κλάδους των συναδέλφων τους στο δημόσιο να πάρουν αποφάσεις για την υποστήριξη της απεργίας τους και για κινητοποιήσεις συμπαράστασης. Ετσι είναι που μπορούν να παρακάψουν την συμβιβαστική στάση της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ και να αναγκάσουν την κυβέρνηση να ικανοποιήσει τα αιτήματα τους.

Η κρίση και τα σκάνδαλα αποκαλύπτουν την υποκρισία του ραδιομαραθώνιου

Με έντονες αντιδράσεις οργανωμένων συνόλων σημαδεύτηκε ο φετινός Ραδιομαραθώνιος : Οργανωμένοι γονείς μίλησαν για "συναισθηματική γαρνιτούρα και κροκοδείλια δάκρυα" με τα οποία δεν λύνονται τα προβλήματα των παιδιών με ειδικές ανάγκες.

Ο πρόεδρος του Παγκύπριου Συμβουλίου Ευημερίας δήλωσε ότι "κάποιοι κερδίζουν χρήματα εμπορευόμενοι την ευαισθησία του λαού". Βουλευτές ενέγραψαν θέμα με τίτλο "Η ανάγκη των καιρών όπως το κράτος ανταποκριθεί στην κάλυψη των αναγκών των διαφόρων κατηγοριών δυσπραγούντων και πασχόντων πολιτών που σήμερα καλύπτονται από εράνους και εισφορές".

Ο πρόεδρος του Παγκύπριου Συνδέσμου Προαγωγής Ψυχικής Υγείας Παιδιού και Εφήβου κατάγγειλε ότι ο Ρ/Μ εκτός που μείωσε την χορηγία απο £10.000 που ήταν πέρσι σε £5.000, δεν υπάρχει και καμιά παροχή βοήθειας σε παιδιά προσχολικής ηλικίας με ειδικές ανάγκες.

Η μεγάλη παράσταση του Ρ/Μ που στήνουν από το 1992 αποτελεί ιδανική ευκαιρία για τις τράπεζες, που από τοκογλύφοι φορούν τον μανδύα του ανθρωπισμού και για τις εταιρίες να διαφημίζουν δωρεάν τα προϊόντα τους, προβάλλοντας δήθεν το "κοινωνικό" τους έργο. Πατούν πάνω στον ανθρώπινο πόνο, κάνοντας μας να νοιώθουμε ότι είμαστε όλοι υπεύθυνοι για τα προβλήματα των παιδιών με ειδικές ανάγκες. Ο κόσμος συγκινείται, δακρύζει, τα παιδιά σπάζουν τους κουμπαράδες τους, συνταξιούχοι δίνουν τις πενιχρές συντάξεις τους, εργαζόμενοι προσφέρουν απλόχερα από το μισθό τους.

Οι επιχειρηματίες, οι τραπεζίτες και πάνω απ' όλα η Κυβέρνηση εκμεταλλεύονται αυτές τις ευαισθησίες του κόσμου που ξέρει τι είναι πόνος, μόχθος, στέρηση και που εισφέρει απο αίσθημα κοινωνικής αλληλεγγύης.

Η κυβέρνηση Κληριδη χαρίζει εκατομμύρια λίρες στους βιομηχάνους, ξενοδόχους και τραπεζίτες και για εξοπλισμούς. Μόνο οι πτήσεις των ελληνικών μαχητικών από και προς την Κύπρο στην άσκηση "Νικηφόρος" στοίχισαν 1 εκατομμύριο λίρες, όσο οι εισπράξεις του Ραδιομαραθώνιου. Για τις κοινωνικές δαπάνες και την πρόνοια δεν υπάρχουν λεφτά. Ο Κληριδης μπορεί να θεωρεί ότι ξόφλησε προσφέροντας για δημοπρασία στον Ρ/Μ τις πέννες, την καρέκλα ή την γαμήλια φωτογραφία του!

Οι περισσότερες εισπράξεις του Ρ/Μ προέρχονται και φέτος από τις εισφορές του ανώνυμου κόσμου απο τα περίπτερα και τους κουμπαράδες.

Φέτος όμως για πρώτη φορά οι εισπράξεις του Ρ/Μ όχι μόνο δεν σημείωσαν ρεκόρ αλλά μειώθηκαν. Από το £1,3 εκατομμύρια που ήταν πέρσι (το 1996 ήταν £1,2 εκατομμύρια) έφτασαν το £1,1εκατομμύρια. Κι αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο. Η οικονομική κρίση, η ανεργία που όσο προχωρά γίνεται πιο αισθητή ανάμεσα στους εργαζομένους, η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών και απο την άλλη η διαφθορά τα σκάνδαλα της εκκλησίας και της κυβέρνησης κάνει περισσότερο κόσμο να συνειδητοποιεί τα κούφια λόγια των διοργανωτών και των πολιτικών.

Όλο και περισσότερος κόσμος βλέπει ξεκάθαρα την υποκρισία και το ψέμα της άρχουσας τάξης και σίγουρα αντιδρά. Αντιλαμβάνεται ότι είναι ευθύνη του κράτους να παρέχει κάθε βοήθεια στα άτομα με ειδικές ανάγκες, όπως επαγγελματική αποκατάσταση, στέγη, κατ' οίκον φροντίδα, επιδόματα και άλλα.

Δε φτάνει όμως να ξεσκεπάσουμε την υποκρισία της άρχουσας τάξης αλλά χρειάζεται να παλέψουμε ενάντια στην πολιτική της λιτότητας και των περικοπών, για αυξήσεις στους μισθούς, για να δοθούν λεφτά στην υγεία, την παιδεία και την πρόνοια. Αυτό θα ήταν πολύ πιο αποτελεσματικό απο όλους τους ραδιομαραθώνιους μαζί.

Άντρη Ρούδας

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Η ενότητα απο τα κάτω μπορεί να ξεπεράσει την πολυδιάσπαση των συντεχνειών

Μια νέα συντεχνία η Συντεχνία Πληρωμάτων Καμπίνας Κυπριακών Αερογραμμών (ΣΥ.Π.Κ.Κ.Α) ιδρύθηκε πρόσφατα στις Κυπριακές Αερογραμμές. Μέχρι σήμερα οι αεροσυνοδοί ανήκαν στην ΣΥΝΥΚΑ που υπάγεται στην ΟΗΟ-ΣΕΚ. Αυτή η εξέληξη είναι αποτέλεσμα της αγανάκτησης των αεροσυνοδών για την συμβιβαστική στάση και τα ξεπουλήματα της ηγεσίας της ΣΥΝΥΚΑ.

Είναι γεγονός ότι εδώ και αρκετά χρόνια η ηγεσία της ΣΥΝΥΚΑ ακολουθά μια πολιτική συνεχών υποχωρήσεων με αποτέλεσμα τα προβλήματα να διαιωνίζονται αλλα και οι εργαζόμενοι να μένουν εκτεθιμένοι στις επιθέσει της εταιρείας και της κυβέρνησης.

Η δικαιολογημένη αγανάκτηση γι'αυτή την στάση της ΣΥΝΥΚΑ έχει οδηγήσει αρκετά κομμάτια των εργαζομένων στις Αερογραμμές να ψάχνουν με ποίους τρόπους μπορούν να ξεπεράσουν τα ξεπουλήματα της ηγεσίας τους. Αποτέλεσμα ήταν κάποια τμήματα να προχωρήσουν στη δημιουργία νέων συντεχνιών ελπίζοντας ότι έτσι θα έχουν καλύτερες προοπτικές στη διεκδίκηση των αιτημάτων τους. Σήμερα υπάρχουν έξη συντεχνίες στις Κυπριακές Αερογραμμές.

Το ερώτημα ομως που χρειάζεται να απαντηθεί είναι αν η δημιουργία πολλών συντεχνιών μπορεί να είναι η λύση στα ξεπουλήματα της ηγεσίας.

Σήμερα η εταιρεία με πρόσχημα το στρατηγικό σχέδιο «απογείωση 2000» έχει εξαπολύσει μια ολομέτωπη επίθεση ενάντια σε όλους τους εργαζόμενους στις αερογραμμένες. Η προσπάθεια της είναι να φορτώσει τα προβλήματα της κρίσης και τις ζημίες στη πλάτη των εργαζομένων. Αυτό δημιουργεί μια κατάσταση όπου κανένα κομμάτι των εργαζομένων απο μόνο του να μην μπορεί να απαντήσει σ'αυτή την επίθεση. Οπως ολομέτωπη είναι η επίθεση έτσι ολομέτωπη πρέπει να είναι και η απάντηση.

Μπορεί το σχέδιο "απογείωση 2000" να απογειώσει τα κέρδη των Κυπριακών Αερογραμμών και πιθανόν του επιχειρηματία που θέλει να τις πάρει, αλλά θα "προσγειώσει" ανώμαλα τους εργαζόμενους

Οι πιλότοι, οι αεροσυνοδοί, οι μηχανικοί κτλ, αν θέλουν να παλέψουν αποτελεσματικά την επίθεση της εταιρείας πρέπει να ενώσουν τις δυνάμεις τους. Η δημιουργία ομως πολλων συντεχνιών δεν βοηθά σ'αυτή την προοπτική. Αντίθετα η πολυδιάσπαση των εργαζομένων δίνει την ευκαιρία στην εταιρεία να παίζει ανάμεσα στις διάφορες συντεχνίες και να στρέφει στην μια ενάντια στην άλλη. Αυτή η ταχτική έχει φανεί καθαρά με το πως χρησιμοποιά σήμερα την ΣΥΝΥΚΑ για να περνά τις επιλογές της παραμερίζοντας τα εμπόδια που μπαίνουν απο τους εργαζόμενους που ανήκουν σε άλλες συντεχνίες.

Αυτό που χρειάζεται να κάνουν οι εργαζόμενοι στις αερογραμμές που αγανακτούν με τα ξεπουλήματα της ΣΥΝΥΚΑ είναι να κινηθούν για να κτίσουν γέφυρες ενότητας όλων των εργαζομένων απο τα κάτω. Το κύριο πρόβλημα με την ΣΥΝΥΚΑ είναι οτι ακολουθά μια πολιτική προσαρμογής με τις απαιτήσεις της εταιρείας. Αν θέλεις να κτίσεις την ενότητα μετάξυ των εργαζομένων χρειάζεται μια πολιτική που να κοντράρει τις επιλογές της εταιρείας.

Παρά την ύπαρξη έξη συντεχνιων σήμερα στις Κυπριακές Αερογραμμές μπορεί να κτιστεί η ενότητα στην βάση των εργαζομένων. Αρκεί να μπεί μπροστά μια πολιτική διεκδίκησης αιτημάτων που να βάζει σαν κριτήριο τις ανάγκες των εργαζομένων και οχι τις ανάγκες της εταιρείας και του ανταγωνισμού στην διεθνή αγορά. Το βάρος για να γίνει αυτή η προοπτική πράξη, πέφτει στους όμως εκείνων των κομματιών των εργαζομένων που θέλουν να ξεπεράσουν το πρόβλημα της πολυδιάσπαση και τους συμβιβασμού των ηγεσιών.

Πέτρος Μιχαήλ

ΤΜΗΜΑ ΕΥΗΜΕΡΙΑΣ

Χρειάζονται προσλήψεις και όχι απολύσεις

Σε δίωρη στάση εργασίας κατέβηκαν στις 26 Οχτώβρη οι εργαζόμενοι στο Τμήμα Ευημερίας σε όλες τις πόλεις. Αφορμή για το νέο αυτό ξέσπασμα των υπαλλήλων του Τμήματος Ευημερίας ήταν η απόλυση 14 υπαλλήλων.

Η δικαιολογία για την απόλυση των 14 υπαλλήλων που προσλήφθηκαν πριν τρια χρόνια, ήταν ότι έγινε λάθος τότε και προσλήφθηκαν περισσότεροι απο την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας.

Η οργή των υπαλλήλων του Τμήματος Ευημερίας είναι απόλυτα δικαιολογημένη όχι μόνο γιατί είναι άδικη και παράλογη η απόλυση των συναδέλφων τους αλλά και γιατί εδώ και χρόνια κάνουν αγώνες για την πρόσληψη προσωπικού που να μπορεί να καλύψει τις ανάγκες που υπάρχουν. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν 35 κενές θέσεις και αν απολυθούν οι 14 θα φτάσουν τις 50 που αποτελεί το 25% των 200 υπαλλήλων που εργάζονται στο Τμήμα Ευημερίας.

Είναι πράγματι αξιοθαύμαστο πως μπορεί σήμερα να λειτουργεί το Τμήμα Ευημερίας με τόσες ελλείψεις. Αυτό οφείλεται αποκλειστικά στην τεράστια προσπάθεια και την αυτοθυσία του προσωπικού του. Στην Ε.Ε. για την οποία ξεσκίζονται να μπούν και μας μιλούν συνέχεια για εναρμόνηση, αντιστοιχεί ένας λειτουργός του Τμήματος Ευημερίας για κάθε τριάντα υποθέσεις, ενώ εδώ αντιστοιχούν 60 με 70. Είναι τελείως απαράδεχτο με όλ' αυτά τα προβλήματα η κυβέρνηση να απολύει και από πάνω κόσμο. Περισσότερα απο 2000 άτομα θα μείνουν χωρίς βοήθεια αν απολυθούν οι 14 υπάλληλοι αφού τις υποθέσεις τους τις χειρίζονται αυτοί.

Οι εργαζόμενοι του Τμήματος Ευημερίας έχουν όλο το δίκαιο με το μέρος τους και θα πρέπει να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους, όχι μόνο για να μην απολυθούν οι 14 αλλά και για να γίνουν και άλλες προσλήψεις και να καλυφτούν όλες οι ανάγκες που υπάρχουν. Σε αυτό τον αγώνα είναι σίγουρο ότι θα έχουν την συμπαράσταση όλων των εργαζομένων.

Αγγελική Μιχαήλ

Κυβερνητικοί γιατροί

Απεργίες η καλύτερη θεραπεία για τα προβλήματα στο τομέα της Υγείας

Τα προβλήματα των κυβερνητικών γιατρών παραμένουν εδώ και αρκετά χρόνια άλυτα. Προβλήματα που έχουν να κάνουν με τη μισθολογική ανέλιξη, την συνταξιοδότηση, την υπερωριακή απασχόληση και την οργανωτική δομή στα νοσοκομεία.

Εξαιτίας αυτών των προβλημάτων οι γιατροί έχουν αποφασίσει 4ωρη στάση εργασίας την Πέμπτη 19 του Νιόβρη και 24ωρη απεργία στις 20 του Νιόβρη. Αν δεν υπάρξει ανταπόκριση θα προχωρήσουν και σε επ'αόριστον απεργία.

Ενώ τα προβλήματα των κυβερνητικών γιατρών παραμένουν, η ηγεσία της καινούργιας συντεχνίας (ΠΑ.ΣΥ.Κ.Ι.) ακολουθά την ίδια πορεία διαβουλεύσεων και συναντήσεων με τους υπουργούς υγείας και οικονομικών, όπως και η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ.. Σίγουρα αυτός δεν είναι ο αποτελεσματικότερος τρόπος διεκδίκησης των αιτημάτων. Καμιά αυταπάτη δεν πρέπει να υπάρχει από την πλευρά των γιατρών ότι ο Υπουργός Υγείας ή ο Υπουργός Οικονομικών θα τους λύσουν τα προβλήματα. Ήδη ο Σολωμής τους παρέπεμψε στον Χριστοδούλου, ο οποίος αρνείται να τους συναντήσει!

Αυτό που χρειάζεται είναι οι δυναμικοί αγώνες. Ηδη οι γιατροί στην πλειοψηφία τους (355 από τους 360) σε συνέλευση που είχαν, ψήφισαν υπέρ των δυναμικών κινητοποιήσεων. Αυτό δείχνει σε ποιά κατεύθυνση είναι προσανατολισμένοι οι γιατροί στην βάση τους. Εκτός όμως από τις δυναμικές κοινητοποιήσεις χρειάζεται και ενότητα στην δράση και συντονισμός των αγώνων με τους υπόλοιπους κλάδους εργαζομένων στα νοσοκομεία όπως τους νοσοκόμους που αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα, εξαιτίας της πολιτικής της λιτότητας της κυβέρνησης, που αφήνει τα νοσοκομεία να ρημάζουν.

Οι περικοπές συνεχίζουν να δημιουργούν ελλείψεις σε προσωπικό και σε εξοπλισμό όπως αυτές που αντιμετωπίζουν τα νοσοκομεία Λεμεσου και Πάφου. Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι δεν υπάρχουν λεφτά. Όμως μονο απο την ακύρωση της επίσπευσης στο χτίσιμο του νέου Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας που αποφάσισε η κυβέρνηση θα χαθούν 6 εκατομμυρια λιρες επιπλέον.

Απο τον αγώνα των γιατρών και την ικανοποίηση των αιτημάτων τους δεν πρόκειται να ωφεληθούν μόνο οι ίδιοι αλλά και όλοι εμείς. Γιατί καλύτεροι όροι εργασίας των γιατρών σημαίνει καλύτερες ιατρικές υπηρεσίες.

Αυτό που χρειάζεται είναι οι γιατροί να διεκδικήσουν δυναμικά τα αιτήματα τους, βάζοντας πίεση στην νέα τους συντεχνία και να συντονίσουν τον αγώνα τους με τους υπόλοιπους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Σ' αυτό τον αγώνα σίγουρα θα πρέπει να έχουν την συμπαράσταση όλων μας.

Μαρία Κωνσταντίνου

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Οι επαναστατικές ιδέες του Μαρξ

Αλεξ Καλλίνικου, εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία

Το θεαματικό άπλωμα της οικονομικής κρίσης από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του πλανήτη, η ταξική πόλωση, οι εργατικές εξεγέρσεις, έχουν φέρει το όνομα και τις ιδέες του μεγάλου επαναστάτη στην επικαιρότητα. Έγινε πρωτοσέλιδο σε εφημερίδες και περιοδικά. 150 χρόνια από τότε που κυκλοφόρησε το Κομμουνιστικό Μανιφέστο, όλοι αναγνωρίζουν ότι η ανάλυση του Μαρξ για τον καπιταλισμό παραμένει αναντικατάστατη.

Το νέο βιβλίο των εκδόσεων Εργατική Δημοκρατία έχει τίτλο "Οι επαναστατικές ιδέες του Καρλ Μαρξ" και είναι γραμμένο από τον Αλεξ Καλλίνικος. Ερχεται την πιο κατάλληλη στιγμή. Στις 250 σελίδες του θα βρείτε τι πραγματικά είπε ο Μαρξ: για την ιστορία και για το πώς αλλάζει ο κόσμος, για το σύστημα και τις κρίσεις του, για τη δύναμη που μπορεί να φέρει την αλλαγή, για τη μελλοντική κοινωνία.

Διαβάστε αυτό το βιβλίο, οπλιστείτε με τις ιδέες του. Είναι απαραίτητες για κάθε αγώνα που δίνουμε σήμερα, είναι το καλύτερο στήριγμα στις μάχες για ν' απαλλάξουμε τον κόσμο από την φτώχεια, την ανεργία, τον πόλεμο.

Ιστορία και ταξική πάλη

Ο Μαρξ άλλαξε τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε την κοινωνία και την εξέλιξή της. Συνήθως, τα σχολικά βιβλία, οι εφημερίδες και τα κανάλια μας παρουσιάζουν την ιστορία σαν το έργο των "μεγάλων προσωπικοτήτων": των βασιλιάδων και των στρατηγών, των πολιτικών και των "μεγαλοφυϊών" είτε επιστήμονες είναι ή καλλιτέχνες.

Στην πραγματικότητα την ιστορία την φτιάχνουν τα εκατομμύρια των "ανώνυμων" ανθρώπων που με την εργασία τους προσπαθούν να ικανοποιήσουν τις βασικές τους ανάγκες. Από τα πρώτα βήματα του ανθρώπου αυτή η διαδικασία ήταν μια συλλογική προσπάθεια που είναι η υλική βάση για την ανάπτυξη όλων των ανθρώπινων κοινωνιών.

Για χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι έζησαν σε κοινωνίες χωρίς καμιά ταξική ανισότητα. Οι τάξεις εμφανίστηκαν όταν έγινε δυνατή η παραγωγή αγαθών πάνω από το απαραίτητο για την απλή επιβίωση, αλλά που ήταν πολύ μικρό για να το απολαύσουν ισότιμα όλοι. Τότε εμφανίστηκε μια μειοψηφία που το έθεσε κάτω από τον έλεγχό της και μαζί μ' αυτό τα ίδια τα μέσα της παραγωγής.

Κυνήγι του κέρδους

Ο καπιταλισμός χαρακτηρίζεται από τον τυφλό ανταγωνισμό ανάμεσα στους

καπιταλιστές, το κυνήγι ολοένα και μεγαλύτερων κερδών. Αυτός είναι ο λόγος που το σύστημα οδηγείται σε βαθιές κρίσεις. Οι καπιταλιστές τρέχουν να επενδύσουν στους κλάδους και τις επιχειρήσεις της οικονομίας που θεωρούν ότι θα τους φέρουν τα μεγαλύτερα κέρδη. Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα ανακαλύπτουν ότι τα προϊόντα τους δεν μπορούν να απορροφηθούν από την αγορά. Σήμερα πολλοί εξηγούν την οικονομική κρίση με βάση τις τυχοδιωκτικές κινήσεις των κερδοσκόπων του χρηματιστηρίου και προτείνουν ανάλογες θεραπείες. Ομως η ανάλυση του Μαρξ αποδεικνύει ότι η ρίζα των κρίσεων είναι ο τρόπος που λειτουργεί συνολικά το ίδιο το σύστημα.

Εργατική τάξη και Επανάσταση

Η ανάλυση του Μαρξ για τον καπιταλισμό δεν είναι απλά μια οικονομική θεωρία. Είναι αξεχώριστα δεμένη με την προοπτική που έβαζε απέναντι σ' αυτό το βάρβαρο σύστημα: την επανάσταση και τον σοσιαλισμό. Ο Μαρξ ήταν επαναστάτης, αφιέρωσε το έργο και τη ζωή του σ' αυτή την πάλη.

Απο το εξώφυλλο της ελληνικής Καθημερινής, οπου προβάλλει αρθρο του άγγλου ιστορικού Ερικ Χόμπσμποουμ

Η διαφορά του με τους άλλους σοσιαλιστές ήταν πως δεν στήριζε αυτόν τον αγώνα σε μια ηθική καταδίκη της δυστυχίας που γεννάει το σύστημα, παρόλο που τα γραπτά του είναι γεμάτα με τις πιο δυνατές καταγγελίες αυτής της φρίκης.

Για τον Μαρξ ο καπιταλισμός γεννά τον "ιστορικό νεκροθάφτη του" την εργατική τάξη. Όσο αναπτύσσεται ο καπιταλισμός η δύναμη της αυξάνεται: μια απεργία σήμερα ενός σχετικά μικρού αριθμού εργατών μπορεί να παραλύσει ολόκληρους κλάδους της οικονομίας.

Ο Μαρξ διακήρυττε πως "η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας" και όχι κάποιων "φωτισμένων" εκπροσώπων της στο κοινοβούλιο ή αλλού. Η εργατική τάξη μέσα από τους αγώνες της μπορεί να κάνει πράξη αυτή την προοπτική.

Από τις μεγάλες εργατικές επαναστάσεις του Ιούνη του 1848 στην Γαλλία και την Κομμούνα του Παρισιού το 1871 έβγαλε το συμπέρασμα: ότι για να φτάσουν σ' αυτό το στόχο οι εργάτες πρέπει να τσακίσουν τον κρατικό μηχανισμό που προστατεύει τα συμφέροντα των καπιταλιστών και να τον αντικαταστήσουν με τη δικιά τους εξουσία που θα εκφράζει τα συμφέροντα της πλειοψηφίας.

Οι "εκσυγχρονιστές" μας λένε ότι σήμερα αυτή η προοπτική είναι ανίσχυρη μπροστά στον "παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό".

Διεθνισμός

Πριν 150 χρόνια ο Μαρξ αντιμετώπιζε τον καπιταλισμό σαν ένα παγκόσμιο σύστημα που η εργατική τάξη μπορεί να ανατρέψει για να κτίσει την σοσιαλιστική κοινωνία σ' ολόκληρο τον κόσμο. Εδώ βασίζεται και ο διεθνισμός του.

Οπως σημειώνει ο Καλίνικος: "Η διάσημη φράση με την οποία τελειώνει το Κομμουνιστικό Μανιφέστο 'Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!' δεν αποτελεί επομένως ένα απλό παίξιμο της πένας ούτε μια ηθική ή συναισθηματική ένδειξη αφοσίωσης στην αδελφότητα των ανθρώπων... Η κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη σε μια χώρα μπορεί να είναι μόνο το πρελούδιο για μια τέτοια νίκη αλλά το πρώτο καθήκον του προλεταριάτου σ' αυτή τη χώρα θα είναι να εξαπλώσει την επανάσταση διεθνώς".

Για τον Μαρξ πρέπει η εργατική τάξη να δώσει την δικιά της απάντηση. Οπως σημειώνει στον επίλογο του βιβλίου του ο συγγραφέας: "*Δεν μπορούμε απλά να παρατηρούμε τον κόσμο, πρέπει να ριχτούμε οι ίδιοι, όπως έκανε ο Μαρξ, στο πρακτικό καθήκον να χτίσουμε ένα επαναστατικό κόμμα ριζωμένο μέσα στη ζωή και τους αγώνες της εργατικής τάξης. 'Οι φιλόσοφοι εξηγούσαν τον κόσμο' έγραψε ο Μαρξ 'το ζήτημα, όμως, είναι να τον αλλάξουμε'. Αν ο Μαρξισμός δικαιώνεται, πρέπει πάνω απ' όλα να τον χρησιμοποιήσουμε σαν οδηγό για δράση*".

Το περασμένο μήνα η Εργατική Δημοκρατία πούλησε συνολικά 338 φύλλα. 8 στην αντιρατσιστική εκδήλωση στη Λάρνακα, 4 στο νοσοκομείο Λευκωσίας, 9 στο σφαγείο της Κοφίνου, 13 στο Πανεπιστήμιο, 21 στο γήπεδο 11 στη πλατεία Λεμεσού, 91 στις πλατείες της Λευκωσίας και εξω απο υπεραγορές. Μαζέυτηκαν 69.20 λίρες σαν οικονομική ενισχυση στα πουλήματα ενω 6 νέοι σύντροφοι εντάχθηκαν στην οργάνωση.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

18/11: Γιατι είμαστε αντίθετοι στις αντικατοχικές πορείες

25/11: Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

2/12: Οι επαναστατικές ιδέες του Μάρξ

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

17/11: Οι μπολσεβίκοι και η οχτωβριανή επανάσταση.

24/11: Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

1/12: Οι επαναστατικές ιδέες του Μάρξ

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαΐδας 8:30μ.μ.

18/11: Χιλή: Το αιματοβαμένο τέλος του κοινοβουλευτικού δρόμου.

25/11: Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

2/12: Οι επαναστατικές ιδέες του Μάρξ

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

18/11: Γιατι είμαστε αντίθετοι στις αντικατοχικές πορείες

25/11: Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

2/12: Οι επαναστατικές ιδέες του Μάρξ

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

19/11: Για ποιά αριστερά παλεύουμε.

27/11: Οι μπολσεβίκοι και η οχτωβριανή επανάσταση

4/12: Οι επαναστατικές ιδέες του Μάρξ

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 7280, Λευκωσια

Fax - τηλ. 02-349770

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΤΟ ΚΡΑΧ ΤΟΥ '29

Το φάντασμα του παίρνει σάρκα και οστά

Εβδομήντα σχεδόν χρόνια από το κραχ του '29 μια νέα οικονομική κρίση έχει κάμει τον κίνδυνο μίας παγκόσμιας κατάρρευσης των χρηματιστηρίων εφιάλτη για τους τραπεζίτες, τους βιομηχάνους και τις κυβερνήσεις σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Η κρίση που ξεκίνησε το 1997 με την κατάρρευση του νομίσματος της Ταϊλάνδης στη συνέχεια απλώθηκε στην Μαλαισία, την Ινδονησία και την Κορέα προκαλώντας αλυσιδωτές αντιδράσεις στον υπόλοιπο κόσμο.

Οι καταστροφικές συνέπειες της κρίσης στην Ασία μεταφέρθηκαν στη συνεχεία στη Ρωσία όπου τον περασμένο Αύγουστο κατάρρευσε το ρούβλι και από εκεί στον υπόλοιπο κόσμο.

Αυτή η κρίση βάθυνε ακόμα περισσότερο την κρίση στην Ιαπωνία, την 2η μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου, που την τελευταία δεκαετία βρίσκεται ήδη σε ύφεση. Μόνο από την οικονομική κρίση στην Ασία έμειναν άνεργοι 10 εκατομμύρια μέχρι στιγμής.

Τώρα όλοι τρέμουν μια πιθανή κατάρρευση της Βραζιλίας που θα συμπαρασύρει ολόκληρες οικονομίες της περιοχής όπως Μεξικό, Αργεντινή.

Αυτός ο τυφώνας της οικονομικής κρίσης αναπόφευκτα επηρεάζει τις οικονομίες της Αμερικής και της Ευρώπης που έχουν χάσει τρισεκατομμύρια δολάρια.

Σύμφωνα με την Κεντρική Τράπεζα Αμερικής, οι απώλειες των τελευταίων μηνών έφτασαν τα 1,5 τρις. δολάρια που ισοδυναμεί με το 20% της οικονομίας (ΑΕΠ) των ΗΠΑ.

Μέσα σε 3 μήνες τα χρηματιστήρια εξαφάνισαν 4,3 τρις δολάρια - όσα βγάζουν 35 χώρες σαν την Ελλάδα σ' ένα χρόνο. Ενώ όπως υπολογίζεται η κρίση έχει καταπιεί το 40% της παγκόσμιας οικονομίας.

Τόσος είναι ο πανικός και η σύγχυση που προκάλεσε η εξέλιξη της κρίσης που καπιταλίστες, όπως τον δισεκατομμυριούχο χρηματιστή **George Soros**, ομολογούν πως: *"Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα διαλύεται στα εξ' ων συνετέθη"*. Ούτε και τολμά κανένας τους σήμερα να πει ότι θα ξεπεράσουν αυτή την κρίση. Όπως δήλωσε ο διευθυντής της γερμανικής Μπούντεσμπανκ ***"χρειάζεται να δώσουμε λύσεις τις οποίες δεν έχουμε βρει ακόμα"***.

Η σημερινή κρίση είναι η 4η στην οποία μπαίνει η η παγκόσμια οικονομία μέσα στα τελευταία 25 χρόνια. Οι καπιταλιστές και τα έντυπα τους αναγκάζονται να ομολογήσουν ότι η σημερινή κρίση έχει πολλές ομοιότητες με την κρίση του 1930.

Το Κραχ του '29

Λίγους μήνες πριν από το κραχ του '29 η αισιοδοξία ήταν "κοινός τόπος" για τους καπιταλιστές και τους αστούς οικονομολόγους. "*Δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας*", δήλωνε ο Άντριου Μέλον, ένας από τους σημαντικότερους χρηματιστές της εποχής, "*το μεγάλο ρεύμα της ευημερίας θα συνεχιστεί*". "*Η χώρα μπορεί να αντικρίζει το παρόν με ικανοποίηση και να αναμένει το μέλλον με αισιοδοξία*" έλεγε το διάγγελμα του προέδρου Κούλιτζ στη Γερουσία τον Γενάρη του 1928.

Το κραχ ξέσπασε στις 29 Οκτώβρη. Ξαφνικά οι τιμές στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης άρχισαν να κατρακυλάνε. Πανικόβλητοι οι "επενδυτές" άρχισαν να ξεπουλάνε όσοόσο, παρασύροντας τις αξίες των μετοχών όλο και πιο κάτω.

Ο απολογισμός ήταν δραματικός. Μέσα σε λίγους μήνες 9000 αμερικανικές τράπεζες έπεσαν σαν τραπουλόχαρτα. Δεκάδες χιλιάδες καταστήματα, εργαστήρια και εργοστάσια έκλεισαν. Το 1932 η βιομηχανική παραγωγή είχε πέσει 40% κάτω ενώ η ανεργία ξεπέρναγε το 33%.

Η κατάρρευση δεν περιορίστηκε στις ΗΠΑ. Το 1931 η αυστριακή Κρεντιτάνσταλτ-η μεγαλύτερη τράπεζα της χώρας-κήρυξε πτώχευση. Όλες οι προσπάθειες της κυβέρνησης της Αυστρίας αλλά και της Βρετανίας και της Γερμανίας να εμποδίσουν με εγγυήσεις και δάνεια, να μετατραπεί η χρεοκοπία σε χιονοστιβάδα απέτυχαν. Τον Σεπτέμβρη του 1931 στέρεψε από χρυσό η κεντρική τράπεζα της Βρετανίας - η καρδιά του νομισματικού συστήματος της εποχής. Το διεθνές εμπόριο κατάρρευσε.

Η φτώχια και η πείνα χτύπησαν τη δεκαετία του '30 εκατομμύρια εργάτες, από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του πλανήτη. Η κρίση απλώθηκε από τη Βρετανία μέχρι την Αργεντινή και από τις ΗΠΑ μέχρι την Αυστραλία. Στη Γερμανία, όπως και στις ΗΠΑ, ένας στους τρεις εργάτες έμεινε άνεργος.

Η "μεγάλη ύφεση" οδήγησε τη δεκαετία του '30 σε τρομαχτική ταξική πόλωση. Οι καπιταλιστές, τρομαγμένοι, έτρεξαν να βρουν καταφύγιο στον φασισμό. Το 1933 ο Χίτλερ ανέβηκε στην εξουσία στη Γερμανία. Την ίδια στιγμή, όμως, οι εργάτες προσανατολίζονταν σε όλο και πιο ριζοσπαστικές λύσεις. Το 1936 οι Γάλλοι εργάτες κατέλαβαν τα εργοστάσια. Την ίδια χρόνια οι συνάδελφοί τους στη γειτονική Ισπανία κήρυξαν την επανάσταση.

Οι καπιταλιστές κατάφεραν να βγουν από την κρίση του '30 μόνο με την καταστροφή και το θάνατο: με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και την απειλή πυρηνικού ολοκαυτώματος του "Ψυχρού Πολέμου" πού ακολούθησε. Αλλά ούτε αυτή η βαρβαρότητα μπόρεσε να απαλλάξει, οριστικά, τον καπιταλισμό από την κρίση.

Όπως εξηγούσε ο Μαρξ η κρίση είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ίδιας της λειτουργίας του καπιταλισμού. Όσο γερνάει το σύστημα, έλεγε, τόσο πιο δύσκολο γίνεται για τους καπιταλιστές να βγάλουν αρκετό κέρδος από τις καινούργιες τους επενδύσεις. Έτσι φτάνει ένα σημείο, όπου οι επενδύσεις σταματάνε και ολόκληρη η οικονομία μπαίνει σε αρνητική τροχιά, καθώς η μείωση της παραγωγής στον ένα τομέα συμπαρασύρει τους άλλους.

Αυτό είχε γίνει τη δεκαετία του '30. Το καλοκαίρι του '29 τα βιβλία παραγγελιών των εργοστασίων που έφτιαχναν μηχανές ήταν άδεια, οι κατασκευές είχαν μπλοκάρει και η παραγωγή σιδήρου είχε πέσει κάτω από το 60%. Η κατάρρευση του χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης δεν προκάλεσε την κρίση. Ήταν το αποτέλεσμά της - και ταυτόχρονα βοήθησε να γενικευτεί.

Ο πόλεμος με την τρομαχτική του καταστροφή που γύρισε την Ευρώπη δεκαετίες πίσω - έβγαλε τον καπιταλισμό από την κρίση του '30. Και ύστερα οι τρομαχτικές στρατιωτικές δαπάνες του Ψυχρού Πολέμου, που απορροφούσαν συνεχώς ένα μεγάλο μέρος από τα κέρδη, καθυστέρησαν για τρεις ολόκληρες δεκαετίες τη στιγμή ενός νέου αδιέξοδου. Το 1973, όμως, η κρίση επέστρεψε - για να μη φύγει ποτέ μέχρι σήμερα.

Και όμως, από τότε μέχρι σήμερα οι αστοί οικονομολόγοι έχουν πολλές φορές ισχυριστεί, μέσα στην ευφορία μιας προσωρινής ανάκαμψης, ότι οι "κρίσεις ανήκουν πια στο παρελθόν". Σήμερα μιλάνε για την "πληροφορική" και την "παγκοσμιοποίηση". Τη δεκαετία του '80 μίλαγαν για την "απελευθέρωση της αγοράς", τον "φιλελευθερισμό", το "λιγότερο κράτος". Το μοντέλο, έλεγαν, ήταν η Βρετανία της Θάτσερ και οι ΗΠΑ του Ρόναλντ Ρήγκαν. Οι ανακοινώσεις των κυβερνήσεων, των οικονομολόγων και των τραπεζιτών της εποχής δεν διέφεραν σε τίποτα από τους κομπασμούς του Κούλιτζ ή του Μέλον της δεκαετίας του '20. "Δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας", "ατενίζουμε το μέλλον με αισιοδοξία".

Στην Κύπρο

Ο ε/κ καπιταλισμός εδώ και μερικά χρόνια έχει μπει σε κρίση ξεκινώντας με την ένδυση και υπόδηση, τον τουρισμό, οικοδομές, επιπλοποιία, με κλεισίματα επιχειρήσεων και με απολύσεις χιλιάδων εργαζόμενων.

Αυτή η κρίση μόνο χειρότερη μπορεί να γίνει σαν αποτέλεσμα της παγκόσμιας οικονομικής αναταραχής.

Ο ε/κ καπιταλισμός συνδέεται σε σημαντικό βαθμό με τη Ρωσία μέσα από το διαμετακομιστικό εμπόριο, επενδύσεις και πάνω από όλα οι υπεράκτιες εταιρείες.

Όμως η οικονομική κρίση στην Ευρώπη, είναι ακόμα πιο σημαντική αφού η οικονομία εξαρτάται κύρια από την Ευρώπη τόσο στο εμπόριο όσο και στον τουρισμό.

Ένα από τα επιχειρήματα που ακούγονται είναι ότι η κρίση δεν έχει μεταφερθεί εδώ επειδή οι ροές κεφαλαίων από και προς την Κύπρο δεν είναι ελεύθερες, ότι το χρηματιστήριο δεν στηρίζεται ακόμα σε ξένες επενδύσεις και η λίρα δεν μπήκε στις διεθνείς χρηματαγορές.

"Δεν μπορώ να αγοράσω παντελόνι, ο πατέρας μου δουλεύει χωρίς συνδικαλιστική κατοχύρωση" γράφει το βαρέλι με το οποίο κρύβει τη γύμνια του ο μικρός. Τέτοιες εικόνες ήταν πολυ συχνές τη δεκαετία του '30.

Όμως αυτός είναι ο στόχος των ε/κ καπιταλίστων και η στρατηγική της κυβέρνησης. Οι ιδιωτικοποιήσεις, η ελεύθερη κίνηση κεφαλαίων, η απελευθέρωση των επιτοκίων, για να εναρμονιστούμε με την ΕΕ. Μια διαδικασία που έχει ήδη ξεκινήσει.

Η οικονομική κρίση που μαστίζει τον καπιταλισμό παγκόσμια δεν έχει προκαλέσει μόνο το κραχ των χρηματιστηρίων αλλά και το κραχ των ιδεών της "ελεύθερης αγοράς". Σήμερα οι άρχουσες τάξεις και οι κυβερνήσεις στέκονται αμήχανες μπροστά στην κρίση.

Ποια η διέξοδος;

Εμείς λεμε ότι για την κρίση φταιει η αναρχία της αγοράς που εξ' ορισμού αποκλείει κάθε σχεδιασμό, φταιει το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Γι' αυτό και τα βάρη της κρίσης δεν πρέπει να τα πληρώσουν οι εργαζόμενοι αλλά οι ίδιοι οι καπιταλιστές.

Η διέξοδος που προτείνουν οι επαναστάτες σοσιαλιστές από την καταστροφική μανία που δημιουργεί το τρελοκομείο της αγοράς έχει δυο σκέλη.

Έχει να κάνει με τα άμεσα αιτήματα των εργαζόμενων αλλά και την συνολική προοπτική και λύση.

Χρειάζεται να αντισταθούμε στις πολιτικές επιλογές της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης. Το αίτημα για μείωση των ωρών εργασίας, το 35ωρο, χωρίς μείωση στα μεροκάματα και τους μισθούς, αυτόματα θα δημιουργήσει θέσεις εργασίας για τις χιλιάδες άνεργους και υποαπασχολούμενους.

Οι εργαζόμενοι να παλέψουν ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, το κλείσιμο των εργοστάσιων και επιχειρήσεων με κινητοποιήσεις, απεργίες και καταλήψεις. Να υποχρεώσουμε την κυβέρνηση να απαλλοτριώσει τα εργοστάσια που απειλούνται με κλείσιμο χωρίς καμία αποζημίωση στα αφεντικά.

Να αγωνιστούμε για τις περικοπές των στρατιωτικών δαπανών και την αύξηση των δαπανών για κοινωνική πρόνοια, για την Υγεία και για δημόσια και δωρεάν Παιδεία σε όλες τις βαθμίδες.

Μέσα από αυτούς τους αγώνες είναι που οι εργάτες θα μπορέσουν να εμποδίσουν την άρχουσα τάξη να φορτώσει τα βάρη της κρίσης στις πλάτες τους και να αντισταθούν στις επιθέσεις της κυβέρνησης ενάντια στα κεκτημένα και το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης.

Όμως αυτές οι μεταρρυθμίσεις, όσο ριζοσπαστικές κι αν είναι, δεν είναι αρκετές από μόνες τους. Χρειάζεται και κάτι ακόμα.

Χρειάζεται μια οργάνωση που να έχει σαν στόχο την ανατροπή του ίδιου του καπιταλισμού και όχι την μεταρρύθμιση του. Που να έχει σαν στόχο την εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό σαν την εναλλακτική και συνολική λύση από τις καταστροφές, τις φρικαλεότητες και την βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Αυτός είναι ο προσανατολισμός και ο στόχος της ΕΔ.

εργατική δημοκρατία

ΓΑΛΛΙΑ

Οι μαθητές στους δρόμους ενάντια στην διάλυση της παιδείας

Μισό εκατομμύριο μαθητές κατέκλυσαν τους δρόμους της Γαλλίας τις τελευταίες μέρες του Οκτώβρη. Τεράστιες μαθητικές διαδηλώσεις συγκλόνισαν το Παρίσι, τη Μασαλία, το Μπορντό, τη Λυών, το Μετς, την Τουλούζ. Σε κάθε πόλη και κάθε χωριό της Γαλλίας χιλιάδες μαθητές έκαναν αποχή και κατέβηκαν σε διαδήλωση. Ακόμα και η αστυνομία αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι οι διαδηλωτές πλησίαζαν τις πεντακόσιες χιλιάδες.

Οι κινητοποιήσεις των μαθητών έσπειραν τον πανικό στην άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση του Λιονέλ Ζοσπέν. Πριν από τρία χρόνια οι διαδηλώσεις των φοιτητών είχαν μετατραπεί σε "προάγγελο" της απεργιακής έκρηξης του Δεκέμβρη του '95 που παρέλυσε τη Γαλλία για τέσσερις βδομάδες και κατέληξε, ένα χρόνο αργότερα, στην πτώση της δεξιάς κυβέρνησης του Αλεν Ζιπέ. Η κυβέρνηση έστειλε τα γαλλικά ΜΜΑΔ ενάντια στους μαθητές και ένας 15χρονος διαδηλωτής σκοτώθηκε. Η δολοφονία φούντωσε ακόμα περισσότερο την οργή των μαθητών.

Περικοπές

Οι κινητοποιήσεις πυροδοτήθηκαν από τα χάλια των δημόσιων σχολείων αλλά και τις "εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις" του υπουργού Παιδείας Κλόντ Αλεγκρέ. Το 50% των λυκείων της Γαλλίας έχει πάνω από 30 μαθητές σε κάθε τάξη, ενώ δεν είναι καθόλου σπάνιες οι τάξεις με 40 ή και με 50 μαθητές.

Τα σχολεία είναι συχνά ερείπια, πολλά έχουν μείνει χωρίς θέρμανση, ενώ στις φτωχογειτονιές υπάρχουν ακόμα και σχολεία χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και φως.

Ο Αλεγκρέ προσπαθεί να ρίξει τις ευθύνες για αυτά τα χάλια στους ίδιους τους μαθητές, "που θέλουν να πάρουν όλοι το "μπακαλορεά" (το απολυτήριο του λυκείου) για να μπορούν να πάνε στα πανεπιστήμια". Χαρακτηρίζει το εκπαιδευτικό σύστημα "μαμούθ" και δηλώνει αποφασισμένος να το πετσοκόψει.

Οπως ήταν αναμενόμενο οι "εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις", αντί να βελτιώσουν, επιδείνωσαν ακόμα χειρότερα τα χάλια του εκπαιδευτικού συστήματος.

Μέχρι τώρα οι τοποθετήσεις των καθηγητών στα διάφορα σχολεία ρυθμίζονταν από επιτροπές καθηγητών, που ελέγχονταν από τα σωματεία. Τώρα οι αρμοδιότητες αυτές πέρασαν στις νομαρχίες. Το αποτέλεσμα είναι το χάος. Δυό μήνες μετά την αρχή της σχολικής χρονιάς, σχεδόν όλα τα σχολεία υποφέρουν σήμερα από τρομαχτικές ελλείψεις σε καθηγητές - στις ξένες γλώσσες, τη φυσική, τη χημεία, τα μαθηματικά.

Ανεργία

Τα χάλια της εκπαίδευσης δεν είναι, όμως, η μοναδική πηγή της αγανάκτησης των μαθητών. Η ανεργία στη Γαλλία βρίσκεται κοντά στο 12% ενώ για τους νέους, κάτω των 25 ετών, ξεπερνάει το 27%. Ο Ζοσπέν κέρδισε τις εκλογές την άνοιξη του 1997 με την υπόσχεση του 35ωρου - που θα απορροφούσε εκατοντάδες χιλιάδες άνεργους- και τη δημιουργία 700.000 νέων θέσεων εργασίας. Μέχρι σήμερα, όμως, τίποτα δεν έχει γίνει.

Τα τελευταία χρόνια οι σχολιαστές των ΜΜΕ μας έχουν πρήξει με διάφορα "βαθυστόχαστα" άρθρα για τη νέα γενιά που υποτίθεται ότι δεν έχει ιδανικά και είναι αδιάφορη για την κοινωνία και την πολιτική. Οι μαθητές της Γαλλίας, για μια ακόμα φορά, έδειξαν πόσο γελοίες είναι αυτές οι "αναλύσεις".

"Υπάρχουν λεφτά για πολέμους", έγραφε ένα πανό "γιατί δεν υπάρχουν για την παιδεία;". "*Μιλάνε για τον Μάη του '68*", έλεγε ο Πιέρ, ένας 17χρονος μαθητής στο Παρίσι. "*Λοιπόν, δεν έχουμε φτάσει ακόμα εκεί. Αυτά τα έκαναν οι γονείς μας. Ομως αν συνεχιστεί, ποιός ξέρει; Το ελπίζω*".

Η εφημερίδα "Σοσιαλιστής Εργάτης" γράφει σε ανταπόκριση της για τις κινητοποιήσεις: Κανένας δεν περίμενε αυτό το κύμα των μαθητικών διαδηλώσεων που συνταράσσει τη Γαλλία. Οι πολιτικοί και οι σχολιαστές των ΜΜΕ έχουν μείνει άφωνοι, ανίκανοι σχεδόν να συνειδητοποιήσουν τι ακριβώς συμβαίνει και πώς να το αντιμετωπίσουν. Πριν λίγες μόνο βδομάδες ο Κλοντ Αλεγκρέ, ο "σοσιαλιστής" υπουργός Παιδείας, έδινε με ικανοποίηση συγχαρητήρια στον εαυτό του οτι η αρχή της νέας σχολικής χρονιάς έγινε ειρηνικά, χωρίς καμιά φασαρία.

Ακόμα και οι μαθητές: "Σίγουρα δεν περίμενα αυτό το κίνημα" έλεγε γελώντας η Βιρζινί, μια δεκαεφτάχρονη μαθήτρια που βρέθηκε απρόσμενα στην κεφαλή ενός μπλοκ με εκατοντάδες μαθητές από το σχολείο της στη διαδήλωση του Παρισιού. "Κανένας μας δεν το περίμενε."

Οι διαμαρτυρίες άρχισαν σε δυοτρία σχολεία και η κυβέρνηση δεν έδωσε καμιά σημασία. Μέσα σε λίγες μέρες, όμως, η φλόγα απλώθηκε με τρομαχτική ταχύτητα σε ολόκληρη τη χώρα.

Η κυβέρνηση έλπιζε ότι οι διακοπές, που ακολούθησαν το πρώτο κύμα των κινητοποιήσεων θα διέλυαν το κίνημα. Τίποτα τέτοιο δεν έγινε. Αντίθετα ένα δεύτερο κύμα κινητοποιήσεων φαίνεται να αναπτύσεται σήμερα.

Οι δηλώσεις του υπουργού Παιδείας ότι "κατανοεί" τους μαθητές και οι εκκλήσεις του για να κάνουν "υπομονή" δεν φαίνεται να έπεισαν τους μαθητές.

Μέσα απο τις κινητοποιήσεις των τελευταίων ημερών εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές έχουν ριζοσπαστικοποιηθεί, έχουν πάρει μια μικρή γεύση από τη δύναμη της συλλογικότητας και έχουν συνειδητοποιήσει ότι έχουν τη δύναμη να καθορίσουν το μέλλον. Αυτό μπορεί να αποδειχτεί ένας καθοριστικός παράγοντας όχι μόνο για τις σημερινές κινητοποιήσεις αλλά και για τις μελλοντικές εξελίξεις του κινήματος στη Γαλλία αλλά και αλλού.

ΑΤΙ: Κατάληψη τώρα!!

Με την έναρξη της φετινής ακαδημαικής χρονιάς, οι φοιτητές του ΑΤΙ βρέθηκαν ξανά στους δρόμους, συνεχίζοντας τις περσινές κινητοποιήσεις με πάγια αιτήματα την δημιουργία ξεχωριστής βαθμίδας τεχνικού μηχανικού στην δημόσια υπηρεσία, την ακαδημαική κατοχύρωση και αυτονομία του Ινστιτούτου τους.

Στις 12 του Οκτώβρη πραγματοποίησαν 2ωρη αποχή από τα μαθήματα τους και πορεία διαμαρτυρίας, ενώ μετά πραγματοποίησαν 24ωρο αποκλεισμό του Ινστιτούτου, σε μια προσπάθεια να πιέσουν την κυβέρνηση να ικανοποιήσει τα αιτηματα τους.

Κοροϊδία

Δεν χωρεί καμια αμφιβολία ότι η κοροιδία της κυβερνησης δεν έχει όρια. Την περασμένη άνοιξη ο Υπουργός Οικονομικών, σε μια προσπάθεια να σπάσει τις κινητοποιήσεις των φοιτητών και να βγεί από την γωνιά που τον είχαν στριμώξει, υποσχέθηκε ότι αν μεχρι τον Ιούνη δεν τέλειωναν οι διαβουλεύσεις για το ενιαίο κρατικό μισθολόγιο, το αίτημα για δημιουργία θέσης τεχνικού μηχανικού στην Δημάσια Υπηρεσία θα προχωρούσε ξεχωριστά προς επίλυση. Τώρα ο Χριστοδούλου λέει ότι δεν μπορεί να συζητήσει τέτοιο θέμα με τους φοιτητές γιατί δεν είναι εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα!.

Αυτή η πρόκληση του υπουργού βρήκε απάντηση μέσα από τις κινητοποιήσεις αλλά και τις ανακοινώσεις των αποφοίτων του ΑΤΙ και της Συντονιστικής Επιτροπής Τεχνικών Μηχανικών της Δημόσιας Υπήρεσίας. Είναι κατανοητό από τον καθένα ότι αυτό που προσπαθεί η κυβέρνηση είναι να ροκανίσει το χρόνο μεχρι που να τα βρεί με την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ στο θέμα του ενιαίου κρατικού μισθολογίου και έτσι να φέρει τους φοιτητές προ τετελεσμένων.

Αυτή η πρακτική της κυβέρνησης - που δεν είναι ανεξάρτητη από την πολιτική της λιτότητας και του αυταρχισμού που θέλει να περάσει σε όλους τους τομεις της κοινωνίας, πρέπει να βρεί ακόμη πιο δυνατή και αποτελεσματική απάντηση.

Οι μεχρι σήμερα κινητοποιήσεις της ΦΕΑΤΙ έδειξαν ότι υπάρχει ο θυμός μέσα στους φοιτητές, παρα την κινδυνολογία και τις απειλές του Μουσιούτα και του Χριστοδούλου για τους ανεξεταστέους και τις χαμένες περιόδους.

Κλιμάκωση

Αυτός ο θυμός πρέπει να αξιοποιηθεί μέσα από την εντατικοποίηση και την επέκταση του αγώνα, αλλιώς θα οδηγήσει στην κούραση, τις μεμψιμοιρίες και το σπάσιμο. Είναι καιρός οι φοιτητές να εγκαταλείψουν την λογική της κινητοποίησης και της παράλληλης λειτουργίας του Ινστιτούτου και να προχωρήσουν σε επ'αόριστο κατάληψη του ΑΤΙ . Σιγουρα, μια φοιτητικη κατάληψη δεν θα έχει οικονομικό κόστος για την κυβέρνηση γιατί δεν σταματά καμια παραγωγική διαδικασία, όπως συμβαίνει με τις εργατικές καταλήψεις. Όμως, μια τέτοια εξελιξη θα έχει τεράστιο πολιτικό κόστος για την κυβερνηση, σε μια περίοδο που αντιμετωπίζει προβλήματα και βάλλεται από παντού.

Παράλληλα με την κατάληψη του ΑΤΙ, είναι καιρός η ΠΟΦΝΕ να προχωρήσει σε κινητοποιήσεις και των άλλων Σχολών για συμπαράσταση στο ΑΤΙ, και να αποδείξει στην πράξη την ενότητα του φοιτητικού κινήματος. Δεν μπορεί ένα κομμάτι των φοιτητών να βρίσκεται για χρόνια στους δρόμους και η ΠΟΦΝΕ να περιορίζεται σε ανακοινώσεις συμπαράστασης και διαβήματα. Έχει την δύναμη, καιρός να την αξιοποιήσει.

Πίεση στην ΠΑΣΥΔΥ

Πέραν όμως από τον φοιτητικό χώρο, η ικανοποιήση του αιτήματος για δημιουργία θέσης τεχνικού μηχανικού στην δημόσια υπηρεσία, αφορά άμεσα και τους απόφοιτους του ΑΤΙ και ειδικά αυτούς που εργάζονται ήδη στο δημόσιο. Μέχρι σήμερα εδειξαν ότι έχουν και τον θυμο και την όρεξη για να παλέψουν στο πλευρό των φοιτητών. Αυτό που χρειάζεται είναι η οργάνωση του αγώνα τους. Σίγουρα όλοι αυτοί είναι μέλη των διαφόρων Κλάδων της ΠΑΣΥΔΥ και εκεί είναι που πρέπει να δραστηριοποιηθούν. Μέσα από ψηφίσματα και μάζεμα υπογραφών στους χώρους δουλειάς τους, μπορουν να βάλουν πίεση πάνω στις Κλαδικές Επιτροπές και κατ' επέκταση πάνω στην ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ για να πάρει ξεκάθαρη θέση υπέρ της δημιουργίας της συγκεκριμένης βαθμίδας αλλά και για να προχωρήσουν σε άμεση και εμπραχτη συμπαράσταση στους φοιτητές. Η δύναμη που έχουν αυτοί στα χέρια τους είναι πολύ πιο μεγάλη από ό,τι η ΦΕΑΤΙ. Πρέπει λοιπόν η Συντονιστική Επιτροπή Τεχνικών Μηχανικών στην Δημόσια Υπηρεσία να μπει μπροστά με μια τέτοια προοπτική.

Παράλληλη δραστηριοποίηση με ψηφίσματα και μάζεμα υπογραφών και σε άλλους χώρους, μπορουν να ξεκινήσουν και οι απόφοιτοι του ΑΤΙ που εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα, βάζοντας πίεση στις ηγεσίες και των άλλων συντεχνιών για στήριξη του αγώνα των φοιτητών. Σίγουρα η αναγνώριση του πτυχίου του ΑΤΙ μέσα από την δημιουργία της βαθμίδας τεχνικού μηχανικού στην δημόσια υπηρεσία, θα δώσει και στους ίδιους την δυνατότητα να ζητήσουν βελτίωση των δικών τους απολαβών και όρων εργασίας.

Η εντατικοποίηση και ο συντονισμός του αγώνα, τόσο των φοιτητών όσων και των αποφοίτων του ΑΤΙ, αλλά και η εμπραχτη αλληλεγγύη από τους άλλους φοιτητές και την ΠΑΣΥΔΥ, είναι η προοπτική για το σπάσιμο της αλαζονειας της κυβέρνησης και της πολιτικής της λιτότητας.

Αντώνης Σαρρής